

MARCH 2005

SOLIA

THE HERALD
JACKSON, MI

VOL. LXX, No. 3

RECEIVED
APR 21 2005
PACIFIC LIBRARY

PROCESSED
OCT 05 2005
GTU LIBRARY

The Ladder of Divine Ascent

SOLIA

THE
HERALD

VICE-CHAIRMAN:
Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:
Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:
Rev. Fr. Anton Frunză

STAFF:

Rev. Dr. Cornel Todeasa
Rev. Fr. Remus Grama
Mr. Mark Chestnut
Mr. Tom Rosco

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Our Righteous Father John of Sinai</i>	3
<i>Great Lent</i> , V. Rev. Fr. Thomas Hopko	3
<i>Towards a United Church</i> , Rev. Fr. Vasile Hategan ...	4-5
<i>Scholarships Through the Romanian Orthodox Episcopate</i>	6
<i>Calling for Orthodox Unity, With Diversity</i> , Terry Mattingly	7
<i>Clergy and Laity in the Orthodox Church</i> , Protopresbyter Alexander Schmemmann	8-11
<i>North America's Oldest Orthodox Christian Monastery Marks Centennial</i>	11
<i>Services Mark 40th Anniversary of the Repose of Archbishop Theofan Noli</i>	12
<i>Parish Register</i>	13-14
<i>SVS To Host 2005 Summer Institute For High School Juniors</i>	14
<i>OCAMPR To Sponsor Parish Nurse Seminar</i>	14-15
<i>CORA Semi-Annual Meeting</i>	15
<i>New Online Orthodox Radio Station</i>	15
<i>Financial Report</i>	16

Romanian Section

<i>Cuvânt De Suflet - Postul Ca Bucurie</i> , + Irineu, Episcop Vicar	17, 22
<i>Scrisoare Deschisă Către Editor</i> , Pr. Ian Pac-Urar	18-20, 24
<i>Este Mai Mare Și Mai Folositoare Sfânta Împărtășanie Din Joia Patimilor Decât Cea De La Alte Sărbători?</i> , Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula	21-22
<i>Educarea Creștină A Familiei - Sfântul Mare Mucenie Teodor Tiron Sâmbata Sfântului Teodor</i> , Maica Preoteasă	23-24

COVER: The icon of "The Ladder of Divine Ascent" described by St. John Climacus in his book by the same name. Iconographer: John Snogren.

LIFE OUT THERE

by Rebecca Shwayri

Striving to live an Orthodox life during Great Lent can be an immense challenge while in college. After all, how can one find time to attend the plethora of services when midterms, papers, and assignments demand so much? Is it even possible to find acceptable Lenten food if you are on the meal plan? Living Lent is actually possible with some day-to-day changes.

First, we must make sure that Christ is the focus of the Lenten season. With all the services and fasting, we must not allow ourselves to lose focus. In other words, fasting is not an end in and of itself. Rather, fasting is the means to an even greater end: becoming closer to our Lord, God, and Savior Jesus Christ. When I was on the meal plan at school, I found it quite difficult to eat healthy meals while observing the Fast. Ultimately, I realized that the purpose of the Lenten Fast is to help me focus on Christ, and I should not become unhealthy or sick from fasting. I decided to observe parts of the Fast in order to be healthy while striving to become closer to God.

Second, we must not look down upon those who are not fasting. St. Paul writes: "Let not him who eats despise him who does not eat, and let not him who does not eat judge him who eats; for God has received him." (Romans 14:3) If we decide to fast, we must not become puffed up because we are fasting while others are not fasting. God will receive each man equally. We must also be sure not to brag to others if we fast: "More-over, when you fast, do not be like the hypocrites, with a sad countenance. For they disfigure their faces that they may appear to men to be fasting." (Matthew 6:16)

Finally, it is important to attend the services, read the Scripture daily, and pray daily. If you live far from an Orthodox Church, daily prayer and Scripture readings are even more important during the Lenten period. In all that you do, be sure to keep your focus on Christ so that your endeavors are successful.

Published on the website of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America, March 2005.

OUR RIGHTEOUS FATHER JOHN OF SINAI, AUTHOR OF "THE LADDER OF DIVINE ASCENT"

Commemorated March 30

St. John Climacus of Sinai accepted the ascetical life from the age of about sixteen and was tonsured as a monk three or four years later. Then, at the age of 35, he isolated himself from the world and lived as a hermit for 40 years at a monastery church called Thola, about 10 kilometres from the Mount Sinai monastery.

While living an ascetical life he is reported to have received the gift of tears and the grace of continual prayer. Fellow monks in large numbers began to seek him out for spiritual guidance. When criticized for making a mockery of his hermitage by entertaining so many people there, he decided to keep total silence. After a year or so of this, those who had criticized him pleaded with him to resume guiding others.

Experienced both in the solitary life of the hermit and in the communal life of cenobitic monasticism, he was appointed Abbot of the Monastery at Mount Sinai (built at the site of the burning bush where Moses spoke to God). The day he was made Abbot of Sinai, the Prophet Moses was seen giving commands to those who served at the table.

St John wrote a book containing thirty homilies. Each homily deals with one virtue, and progressing from those that deal with holy and righteous activity (praxis) unto those that deal with divine vision (theoria), they raise a man up as though by means of steps unto the height of Heaven; thus the book is called "The Ladder of Divine Ascent", and the saint is known as "Climacus".

"The Ladder of Divine Ascent" is so greatly esteemed in the Orthodox Christian Church that its author, St. John Climacus, is celebrated twice a year - on 30th March (the day of his repose), and the Fourth Sunday of the Great Lent. Each monastic community of the Orthodox Church reads "The Ladder of Divine Ascent" during each day of the Great Lent, in their common dining hall (or refectory) during the daily meal. This is a period of strict fasting, struggle, prostration and extensive prayers; when only one meal is eaten in the day and after 3 pm, and water is only consumed during 3-6pm.

The book, by means of thirty steps (or logoi), calls us to the spiritual life; it inspires, instructs, speeds the reader towards the "things on high", and points out the dangers and pitfalls. Each step describes the origin of a certain virtue or passion and the path it can take us. The Ladder does not offer us a formula to accomplish salvation, for "the life you have is hidden with Christ in God" (Col. 3:3), but:

"Let us try to learn Divine truth more by toil and sweat than by mere word, for at the time of our departure it is not words but deeds that will have to be shown" (Step 26:36).

Saint John reposed in 603 AD, at eighty years of age.

From the Introduction to The Ladder of Divine Ascent, by St. John Climacus, published by Holy Transfiguration Monastery, Boston, 1991.

GREAT LENT

by V. Rev. Fr. Thomas Hopko

The season of **Great Lent** is the time of preparation for the feast of the Resurrection of Christ. It is the living symbol of man's entire life which is to be fulfilled in his own resurrection from the dead with Christ. It is a time of renewed devotion: of prayer, fasting, and almsgiving. It is a time of repentance, a real renewal of our minds, hearts and deeds in conformity with Christ and his teachings. It is the time, most of all, of our return to the great commandments of loving God and our neighbors.

In the Orthodox Church, Great Lent is not a season of morbidity and gloominess. On the contrary, it is a time of joyfulness and purification. We are called to "anoint our faces" and to "cleanse our bodies as we cleanse our souls." The very first hymns of the very first service of Great Lent set the proper tone of the season:

Let us begin the lenten time with delight ... let us fast from passions as we fast from food, taking pleasure in the good words of the Spirit, that we may be granted to see the holy passion of Christ our God and his holy Pascha, spiritually rejoicing.

Thy grace has arisen upon us, O Lord, the illumination of our souls has shown forth; behold, now is the acceptable time; behold, now is the time of repentance (Vesper Hymns).

It is our repentance that God desires, not our remorse. We sorrow for our sins, but we do so in the joy of God's mercy. We mortify our flesh, but we do so in the joy of our resurrection into life everlasting. We make ready for the resurrection during Great Lent, both Christ's Resurrection and our own.

From The Orthodox Faith, Vol. II: Worship, published by the Department of Religious Education of the Orthodox Church in America.

With the approaching second anniversary (April 25) of the repose of Very Reverend Vasile Hategan, Editor of the English section of Solia for many years, we reprint an article written in 1967 on one of his favorite topics: "Orthodoxy Unity in America."

TOWARDS A UNITED CHURCH

Need for Unity

One of the most pressing and bothersome problems confronting the Orthodox in America is that of the unity of the Church in this country. The problem is here; it is real; it is big. It can be irritating and even divisive at times. We must face up to it and try to solve it.

The elements which unite us already outweigh those that divide us. We are *one* in faith and worship, which is essential. There are some differences in modes of administration and some practices, which are not essential to our unity. The Orthodox Church has always had a unity in diversity of languages and customs. It is only the human element which we must overcome – our own pride, our ignorance, our indifference, our selfishness.

In spite of our apparent differences and problems, unity is slowly appearing on the horizon. It will eventually come in spite of circumstances and personal whims and attitudes. Time will take care of many of the problems. As we become acclimated in America, our differences become less important and our similarities more obvious and determinant.

We cannot rely only on time to solve our problems. As conscientious members, we must help to facilitate and hurry this unity. Inertia will never bring any results. We must work, pray, study, discuss, learn, read about the problem. We must give of our time, money and energy for it. We must be convinced of it – and live our faith.

How the Orthodox Church Achieved Autonomy

The problems of unity in America are new and unique in Orthodox history. Many of these problems were not confronted by the various national churches from whence we derive. The historical pattern for the unity of these churches followed much the same pattern: a pagan people accepting Christianity or being converted, forming a nation which eventually emerged as a distinct political entity, with its own language, culture and customs. Eventually, the Orthodox Church in these countries broke away from the original primary jurisdiction, which in most instances was Constantinople, and formed an autonomous or an autocephalous Church. It is to be noted that very rarely did the primary jurisdiction consent from the beginning to accord autonomy or autocephaly to the daughter Churches.

The various national Churches were in schism for longer or shorter periods, but eventually they were recognized and became canonical, having communion with each other.

When Patriarch Jeremiah II visited Russia in 1589, the powerful minister Boris Godunoff obtained the right to establish a Russian Patriarchate. Constantinople objected. The Russians consented to get investiture from the Ecumenical See. This condition was never observed and finally abrogated in 1663.

In the Serbian Church, Stephen II, the son of Stephen Nemanya, broke with the Greek Church and had its brother Sava made Metropolitan of Serbia with 10 suffragan bishops. King Douchan established the freedom of the Church and had Joannice consecrated by the Bulgarian Patriarch in 1346. He established himself at Petsh (Ipek). The Church of Constantinople protested in vain against the step taken by Douchan and was compelled to accept the fact in 1375. In 1459, the Patriarchate was suppressed and in 1557, Grand Vizier Sokolovitch, a Serbian renegade, restored the Patriarchate of Ipek for his brother Macarius. The Greeks again suppressed the Patriarchate of Ipek in 1766. At the peace of Adrianople in 1829, the Sultan Murad gave the Serbs the right to elect the Metropolitan of Belgrade, who had to go to Constantinople to be consecrated. This situation lasted from 1830 to 1879. On November 1, 1879, Prince Milan Obrenovitch obtained complete autonomy of the Serbian Church from the Patriarch of Constantinople Joachim III.

The Bulgarians received the title of Patriarch for their Archbishop from Rome in 927 as a reward for reconciling with the Pope. The Patriarch established a residence in Ochrida (Macedonia) in 972. The Patriarchate lasted only a century and was replaced by a Greco-Bulgarian Archdiocese subject to Constantinople. With the independence of Eastern Bulgaria in the 12th century, the Patriarchate of Tirnovo was recognized by Pope Innocent III and lasted as long as the Bulgarian Empire lasted (1204-1393). The Turks, upon suppressing Tirnovo, compensated by making the Archbishop of Ochrida a Patriarch. The Greeks sought to do away with this Patriarchate and from the 17th century on, appointed their own prelates. On January 16, 1767, Constantinople suppressed the Patriarchate and abolished the See of Ochrida. For more than a century, the Bulgarians remained under the control of the Greeks, which led to violent reaction because of the policy of Hellenization. The Bulgarians petitioned Constantinople for greater freedom, and getting no results, made advances to Pope Pius IX. Russia brought the failure of this movement. The Bulgarians retaliated by expelling the Greek Metropolitans. Their religious independence was recognized by the Sultan on March 12, 1870, with an Exarch and bishops. The Greeks opposed this move, but a National Assembly of Bulgarians chose Bishop Hilarion as Exarch on February 23, 1872. The Greek Patriarch called a Council of Oriental Churches, but only the Greek Churches

took part. This Council declared the Bulgarians schismatics and excommunicated the Bishops in September, 1872. This sentence was not regarded as legal except by the Greeks. The other Churches refused to ratify it and maintained friendly relations with the excommunicated Bulgarians. When Exarch Joseph, who governed the Bulgarian Church from 1877 to 1915, died, a new Exarch was not appointed. A *locum tenens* headed the Church until the Patriarchate was reestablished after World War I. Constantinople just recently lifted the ban of excommunication from the Bulgarian Church.

The Romanian Church was dependent on Constantinople from the start. When Wallachia was established in 1290 and Moldavia in 1363, Constantinople ruled the Romanians through the Bulgarians. The Treaty of Paris (1856) established the independence of Moldavia and Wallachia, and they united under Prince Alexandru Cuza. Prince Cuza negotiated with Phanar to expropriate the huge estates built up by the Greeks during two centuries, offering a sum of 27 million francs. He met with uncompromising opposition, and unable to reach an agreement, simply confiscated the estates. He proclaimed the independence of the Church in January, 1865. It took twenty years of negotiations to bring an end to the almost schismatical situation of the Church. Patriarch Joachim IV recognized the independence of the Romanian Church only in 1885. Prince Cuza made Romanian obligatory in all the churches and schools. After the union of all Romanian provinces as the result of World War I, a national Patriarchate was created in February, 1925. Constantinople hastened to recognize it, even though the opinion of the Ecumenical Patriarchate was never sought on the matter.

The Orthodox Church in Poland was given a certain amount of autonomy by Russian Patriarch Tikhon after World War I, but refused to grant it complete self-government. The Polish government obtained complete independence for the Orthodox Church of Poland on November 11, 1924.

The Albanian Orthodox Church sought greater freedom after the revolution of 1908. In 1918, a priest, Fan Noli, led a movement of independence. Elected bishop of the Albanians in America, he could not secure consecration because of the opposition of Constantinople. In 1922, a National Congress held at Berat proclaimed the independence of the Orthodox Church in Albania. The Greek bishops were forced to leave. In 1924, Constantinople decided to recognize its autonomy, but abandoned its attitude. Talks ended with Constantinople in 1929. Autonomy of the Albanian Church was declared in 1929. The Patriarchate of Constantinople deposed the members of the Holy Synod. This confused status exists to this day.

When Estonia was separated from Russia, the autonomy of the Estonian Church was not recognized by Russian Patriarch Tikhon, but the Patriarch of

Constantinople granted the Church autonomy in July, 1923.

The Orthodox Church in Finland sought and obtained from the Patriarchate of Constantinople permission to be an independent Church, and its autonomy was recognized on July 9, 1923.

When the Greeks obtained their freedom in 1821, the Greek Church was still under Constantinople. In 1828, the Capo of Istria appointed a Committee of three bishops to deal with the spiritual interests of the liberated Greek provinces. On August 3, 1833, the Greek bishops assembled at Nauplia and proclaimed the religious independence of the new kingdom. For almost 20 years, the Patriarchate of Constantinople refused to recognize the *fait accompli*. After many discussions, it gave way and on July 11, 1850, it published a decree officially accepting the autocephalous character of the Church of Greece. The Church of Greece accepted only one of the obligations which were attached to this decree, namely, the duty of requesting the Holy Chrism from Constantinople.

These are the facts. Can we learn from the history of the other Orthodox Churches? Need we?

Rev. Fr. Vasile Hategan

Reprinted from Solia – The Herald, May 14, 1967 and June 11, 1967.

CHOIR DIRECTOR POSITION

Multi-ethnic Orthodox church in Northern Virginia is seeking a choir director to direct choir during Sunday Divine Liturgy and other church services when necessary, and conduct at least one choir practice each week. The ideal candidate will be an English-speaking Orthodox Christian who understands the role of the choir in worship, has musical training and four-part choral directing experience. We seek an enthusiastic, inspirational musical leader who will direct an a cappella choir following Orthodox tradition. Stipend is competitive. The Protection of the Holy Mother of God parish, located in Falls Church Virginia, a suburb of Washington DC, is in the jurisdiction of the Romanian Episcopate of the OCA. Please contact Elaine M. Papp, Chairwoman of the Search Committee at (703)893-3136 (if no answer please leave message on answering machine) or email seashine@cox.net or Father Alexander Webster, 7223 Roosevelt Avenue, Falls Church, VA 22042, (703)280-7780.

SCHOLARSHIPS THROUGH THE ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE (ROEA)

ARFORA Undergraduate Scholarship for Women

Two scholarships of \$500 each may be awarded annually to women who have successfully completed the first year of a baccalaureate program at an accredited college or university. They must also be registered in the next year of their program of undergraduate study. These women must be voting communicant members of the ROEA. (Application Instructions below).

ARFORA - Martha Gavrila Scholarship for Women

One scholarship of \$1,000 may be awarded annually to a woman who has completed a baccalaureate degree and has been accepted for graduate work at an accredited college or university. The applicant must be registered in a graduate program and must specify her course of study. She must also be a voting communicant member of the ROEA. (Application Instructions below).

APPLICATION REQUIREMENTS FOR ARFORA SCHOLARSHIPS

Besides the conditions listed above, the applicant must submit the following, which constitutes a formal application: 1) Three letters of recommendation must be mailed sealed, directly to the attention of the A.R.F.O.R.A. Undergraduate or Martha Gavrila Scholarship Committee at the address listed below: one from the parish priest, and two from individuals not related to the applicant, attesting to her character. 2) A photograph must be included with the above specified information. 3) A formal letter projecting the applicant's plans, including personal goals, projected use of degree, church and community involvement, honors and awards.

Send completed application by MAY 31, 2005 to: ARFORA Undergraduate (or) ARFORA - Martha Gavrila Scholarship, C/O 1920 KING JAMES PKWY APT 18, CLEVELAND OH 44145-3466.

Wm. R. Stanitz / AROY Scholarship

In August of 1971, the Constantin J. Stanitz family of Chicago established a Scholarship Fund in memory of their son, William Robert Stanitz, who met a tragic death in California. Two undergraduate scholarships of \$1,000 each may be awarded annually. The applicant must be an active AROY member, a graduate of high school or a college student, or one who intends to enroll in a school or college of university level. The following constitutes a formal application: (a) a biographical history including family (b) educational background and grades (c) AROY and Church activities (d) extra-curricular interests or achievements (e) reasons why applying for the scholarship (f) photo-

graph (g) letter of recommendation from parish priest or AROY advisors regarding parish/AROY activities. All applicants who meet the qualifications and submit all of the necessary information will be eligible for the scholarship, which is awarded by random drawing. **Send completed application by MAY 31, 2005 to: WILLIAM R. STANITZ - AROY SCHOLARSHIP FUND, ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE, PO BOX 309, GRASS LAKE, MI 49240-0309.**

Dumitru Golea Goldy-Gemu Scholarship

Offers two undergraduate scholarships of \$1,000 each, which may be awarded annually to undergraduate students of Romanian origin according to the established requirements and rules. The applicant must have completed high school or already be enrolled in college. **Application Deadline is MAY 31, 2005. Applicants may obtain requirements and forms from: GOLDY SCHOLARSHIP, ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE, PO BOX 309, GRASS LAKE MI 49240-0309 or by logging onto www.roea.org.**

Bujea Memorial Scholarship

One undergraduate scholarship of \$500 may be awarded annually to a Canadian student who has successfully completed one year of an accredited Orthodox Theological Program or a Late Vocations Program. It is limited to those who either seek ordination into the priesthood or who wish to serve the Church in a more professional manner. The applicant must be a communicant voting member of the ROEA. **For application forms, write to: Bujea Memorial Scholarship Committee, PO Box 1341, REGINA SK S4P 3B8 CANADA. Application deadline: MAY 31, 2005.**

POFTĂ BUNĂ COOKBOOK

Xth Edition

**New Easy to Read Laser Printing
Great Gift for Showers, Weddings, Birthdays, etc.**

ORDER

**_____ copies of Poftă Bună
@ \$12.00 each (U.S. funds only)**

Total \$ _____

**Make check payable to
St. Mary's Society, c/o Marie Sandru
3097 W. 230TH ST.
NORTH OLMSTED, OH 44070**

CALLING FOR ORTHODOX UNITY, WITH DIVERSITY

By Terry Mattingly

(Scripps Howard News Service, February 23, 2005)
- Week after week, Eastern Orthodox hierarchs guide their flocks through the incense-shrouded rites that define their ancient faith.

Bishops also become experts at another intricate ritual - banquets.

So Metropolitan Philip, the Antiochian Orthodox archbishop of North America, was not surprised to be asked to make a few remarks at the final banquet of the 2004 Clergy-Laity Congress of the Greek Orthodox Church in New York City. He was surprised when Greek Archbishop Demetrios indicated that this was more than a polite request.

"I reminded him that when I speak, I tell it like it is," said Philip.

What happened next caused shock waves that reached all the way to Istanbul, even if the archbishop's words would have seemed mild to outsiders who could not break the Byzantine code.

Philip addressed the delegates as Americans - not Greeks.

The Lebanese-born archbishop said it was time to challenge the ties that bind the new world to the old. He said what he has been saying since 1966, when he assumed control of a diocese that has grown from 66 to 250 parishes on his watch.

Philip brought greetings from Patriarch Ignatius IV in Damascus and his ancient church founded by Peter and Paul. Then he ventured into an ecclesiastical minefield, offering greetings from the 1000 Antiochian Orthodox delegates who, days earlier, had voted unanimously to approve what many Greek lay people have long demanded - a constitution granting them control of their own church in North America.

The delegates burst into applause. Philip plunged on.

"I told them that if I could sum up this new constitution, I would begin with the words, 'We the people,' " he said. "The hall erupted again. I told them we cannot ignore this truth - Americans are infested with freedom. We cannot ignore that our churches are in America and we are here to stay."

That was all Philip needed to say. Nikki Stephanopoulos, the veteran press officer for the Greek archdiocese, described the scene this way: "It would be accurate to say that he received an enthusiastic response."

The response was different in Istanbul. According to The National Herald, the Greek-American daily

newspaper, Ecumenical Patriarch Bartholomew criticized Demetrios for allowing Philip to "spread his propaganda in favor of establishing an autocephalous," or independent, "Orthodox Church in America!" When Demetrios said that Philip spoke as vice president of the Standing Council of Canonical Bishops in the Americas, Bartholomew reportedly exclaimed: "You should have stopped him!"

Months later, Philip continues to travel from altar to altar and banquet to banquet, offering his own people an even blunter version of the sermon he preached to the Greeks. This past week he was in West Palm Beach, Fla.

The archbishop continues to tell familiar stories about life in the Middle East. He still asks second- and third-generation Arab children if they can speak Arabic.

But Philip said Eastern Orthodox Christians must embrace Americans who seek ancient roots in the confusion of modern times. This will mean learning from converts who are not afraid to use words like "missions," "tithing" and even "evangelism." A symbolic sign of change: One of his newly consecrated bishops once taught biblical studies at Oral Roberts University.

Change will be difficult, but bishops must realize that they are called to spread their faith to others, not just to "to preserve it for ourselves," he said.

Orthodox leaders will find a way to save the traditions of their homelands, said Philip. But the clergy and laity must realize that their own children and grandchildren are Americans who need a faith that is stronger than old music, familiar foods, folk dancing and traces of an ancient language.

"I believe in Orthodox unity, with diversity," he stressed. "We will not melt into the Greek archdiocese and the Greeks will not melt into our archdiocese. ... But we must have a united synod that speaks to this country. We must speak to America, not as Arabs and Greeks and Russians and Romanians and Bulgarians. We need to speak with one Orthodox voice on the issues that affect our country and our country is America."

(Terry Mattingly (www.t matt.net) teaches at Palm Beach Atlantic University and is senior fellow for journalism at the Council for Christian Colleges & Universities.)

MOVING?

Send your old and new addresses to:

ROEA, PO BOX 185

GRASS LAKE, MI 49240 USA

or e-mail to: solia@roea.org

CLERGY AND LAITY IN THE ORTHODOX CHURCH

By Protopresbyter Alexander Schmemmann

An Urgent Issue

No one would deny that the clergy-laity issue in our church here in America is both an urgent and confused one. It is urgent because the progress of the church is often hindered by mistrust and conflicts, misunderstandings and frustrations. It is confused for there has been no constructive and sincere discussion, no real attempt to understand it in the light of our faith and in terms of our real situation. It is indeed a paradox, for from both sides, the clerical and the lay, comes the same complaint: Priests and laymen alike proclaim that their respective rights are denied, their responsibilities and possibilities of action limited. If the priest speaks sometimes of the lay "tyrannies", the laity denounce the "bossism" of the priest. Who is right, who is wrong? And are we to continue in this frustrating "civil war" at a time when we need unity and the total mobilization of all our resources to withstand the challenge of the modern world? When Catholics and Protestants outnumber us by 150 to 1, the younger generations shake in their attachment to Orthodoxy and we must count on each one for the gigantic tasks that we face? We call ourselves Orthodox — i.e. men of the *true* faith. We ought then to be capable of finding in their true faith guiding principles and positive solutions to all our problems.

The present way is nothing more than an attempt to *clarify* the issue under discussion. Although written by a priest, its purpose is not to "take sides", for in my opinion, there are no sides to be taken but a misunderstanding to be dissipated. This misunderstanding, to be sure, has deep roots in a rather unprecedented situation in which we have to live as Orthodox. It cannot be cleared by mere quotations from canons and ancient texts. Yet, it is still a misunderstanding. This is what all people of good faith must understand. It requires only that we honestly and sincerely put the interests of our church above our personal "likes" and "dislikes", overcome our inhibitions and breathe the pure air of the wonderful and glorious faith which is ours.

Clarification of Terms

A major source of the misunderstanding, strange as it may seem, is terminological. The terms clergy and laity are used all the time, yet, without a clear understanding of their proper — i.e. Orthodox, meaning. People do not realize that between such Orthodox meaning and the current one, which we find in, say,

Webster's Dictionary, there exists a rather radical difference. We must begin, then, by restoring to the terms we use their true significance.

In Webster, *lay* is defined as: "of or pertaining to the laity as distinct from the clergy" or "not of or from a particular profession". As to *clergy*, the definition reads as follows: "in the Christian Church, the body of men ordained to the service of God, ministry".

Both definitions imply, first, an *opposition*: laity is opposed to clergy and clergy to laity. They imply, also, in a case of laity, a *negation*. A layman is someone who has no particular status (not a particular profession). These definitions, accepted virtually in all Western languages, reflect a specifically Western religious background and history. They are rooted in the great conflicts which opposed in the Middle Ages the spiritual power to the secular one, the Church and the state. They have, however, nothing to do with the initial Christian use of both terms, which is alone the norm for the Orthodox Church.

The Meaning of "Lay"

The words lay, laity, layman come from the Greek word *laos* which means people. "Laikos," layman, is the one who belongs to the people, who is a member of an organic and organized community. It is, in other words, not a negative, but a highly positive term. It implies the ideas of full, responsible, active membership as opposed, for example, to the status of a candidate. Yet the Christian use made this term even more positive. It comes from the Greek translation of the Old Testament where the word *laos* is applied ordinarily to the *People of God*, to Israel, the people elected and sanctified by God Himself as *His* people. This concept of the "people of God" is central in the Bible. The Bible affirms that God has chosen one people among many to be His particular instrument in history, to fulfill His plan, to prepare, above everything else, the coming of Christ, the Saviour of the World. With this one people God has entered into "covenant", a pact or agreement of mutual belonging. The Old Testament, however, is but the preparation of the New. And in Christ, the privileges and the election of the "people of God" are extended to all those who accept Him, believe in Him and are ready to accept Him as God and Saviour. Thus, *the Church*, the community of those who believe in Christ, becomes the true *people of God*, the "laos" and each Christian a *laikos* — a member of the People of God.

The *layman*, is the one, therefore, who shares in Divine election and receives from God a special gift and privilege of *membership*. It is a highly positive vocation, radically different from the one we find defined in Webster. We can say that in our Orthodox teaching each Christian, be he a Bishop, Priest, Deacon or just member of the Church is, first of all, and before everything else a *layman*, for it is neither a negative nor a partial, but an all-embracing term and our common vocation. Before we are anything specific, we are all laymen because the whole Church is

the laity — the people, the family, the community — elected and established by Christ Himself.

The Layman Is Ordained

We are accustomed to think of “ordination” as precisely the distinctive mark of clergy. They are the ordained and the laity, the non-ordained Christians. Here again, however, Orthodoxy differs from Western “clericalism,” be it Roman Catholic or Protestant. If ordination means primarily the bestowing of the gifts of the Holy Spirit for the fulfillment of our vocation as Christians and members of the Church, each layman becomes a layman — *laikos* — through ordination. We find it in the Sacrament of Holy Chrism, which follows Baptism. Why are there *two*, and not just one, sacraments of entrance into the Church? Because if Baptism restores in us our true human nature, obscured by sin, *Chrismation* gives us the positive *power* and *grace* to be Christians, to act as Christians, to build together the Church of God and be responsible participants in the life of the Church. In this sacrament we pray that the newly baptized be: “an honorable member of God’s Church, a consecrated vessel, a child of light, an heir of God’s kingdom”, that “having preserved the gift of the Holy Spirit and increased the measure of grace committed unto him, he may receive the prize of his high calling and be numbered with the first born whose names are written in heaven”.

We are very far from the dull Webster definition. St. Paul calls all baptized Christians “fellow citizens with the saints and the household of God” (Eph. 2:1a). “For through Christ” — he says — ye are no more strangers and foreigners but fellow citizens with the saints... in whom all the building fully framed together groweth unto a holy temple in the Lord, in whom ye also are built together for an habitation of God through the Spirit.”

The Layman in the Liturgy

We think of worship as a specifically *clerical sphere* of activity. The priest *celebrates*, the laity *attend*. One is active, the other passive. It is another error and a serious one at that. The Christian term for worship is *leitourgia* which means precisely a corporate, common, all-embracing action in which all those who are present are *active participants*. All prayers in the Orthodox Church are always written in terms of the plural *we*. We offer, we pray, we thank, we adore, we enter, we ascend, we receive. The layman is in a very direct way the co-celebrant of the priest, the latter offering to God the prayers of the Church, *representing* all people, speaking on their behalf. One illustration of this co-celebration may be helpful; the word *Amen*, to which we are so used, that we really pay no attention to it. And yet it is a crucial word. No prayer, no sacrifice, no blessing is ever given in the Church without being sanctioned by the *Amen* which means an approval, agreement, participation. To say *Amen* to anything means that I make it mine, that I give my consent to it... And “*Amen*” is indeed the Word of the

laity in the Church, expressing the function of the laity as the People of God, which freely and joyfully accepts the Divine offer, sanctions it with its consent. There is really no service, no liturgy without the *Amen* of those who have been *ordained* to serve God as community, as Church.

And, thus, whatever liturgical service we consider, we see that it always follows the pattern of dialogue, cooperation, collaboration, cooperation between the celebrant and the congregation. It is indeed a common action (“*leitourgia*”) in which the responsible participation of everyone is essential and indispensable, for through it, the Church, the People of God, fulfills its purpose and goal.

The Place of Clergy

It is this Orthodox understanding of the “laity” that discloses the real meaning and function of *clergy*. In the Orthodox Church, clergy is not *above* laity or *opposed* to it. First of all, strangely as it may seem, the basic meaning of term clergy is very close to that of laity. Clergy comes from “*clerus*” which means the “part of God”. “Clergy” means that part of mankind that belongs to God, has accepted His call, has dedicated itself to God. In this initial meaning, the whole Church is described as “clergy”— part or inheritance of God: “O God, save Thy people and bless Thine inheritance”: (*kleronomia* or clergy — in Greek). The Church, because She is the People of God (laity) is His “part”, His “inheritance”.

But gradually the term “clergy” was limited to those who fulfilled a special ministry within the People of God, who were especially set apart to serve on behalf of the whole community. For, from the very beginning, the People of God was not amorphous but was given by Christ Himself a structure, an order, a hierarchical shape: “And God has set some in the Church, first apostles, secondarily prophets, thirdly teachers... Are all apostles? Are all prophets? Are all teachers?... Now you are the body of Christ, and members in particular...” (1 Cor. 12:28-29).

Historically, the Church was built on the Apostles, whom Christ Himself has elected and appointed. The Apostles again elected and appointed their own helpers and successors, so that throughout the whole uninterrupted development of the Church, there has always been the *continuity* of this Divine appointment and election.

The “clergy” therefore is needed to make the Church what she has to be: the special *People* or *Part of God*. Their special function is to perpetuate within the Church that which does not depend on men: the Grace of God, the Teaching of God, the commandments of God, the saving and healing power of God. We stress this “of God” for the whole meaning of “clergy” lies precisely in their total identification with the objective teaching of the Church. It is not *their* teaching or *their* power: they have none, but that which has been kept and perpetuated in the Church from the Apostles down to

Cont. on page 10

Clergy and Laity

Cont. from page 9

our own time and which constitutes the essence of the Church. The Priest has the power to teach, but only inasmuch as he teaches the Tradition of the Church, and is completely obedient to it. He has the power to celebrate, but again, only inasmuch as he fulfills the eternal Priesthood of Christ Himself. He is bound — totally and exclusively — by the Truth which he represents and, thus, can never speak or command in his own name.

Our people in their criticism of the clergy fear the excessive “power” of clergy, yet too often they do not realize that the priest represents nothing else than the “Power” of the Church, of which they are members and not any specific “clerical” power. For it is clear to everybody that the Church existed before we were born and has always existed as a body of doctrine, order, liturgy, etc. It does not belong to anyone of us to change the Church or to make it follow our own taste, for the simple reason that we *belong* to the Church, but the Church does not belong to us. We have been mercifully accepted by God into His household, made worthy of His Body and Blood, of His Revelation, of Communion with Him. And the *clergy* represent this continuity, this identity of the Church in doctrine, life and grace throughout space and time. They teach the same eternal teaching, they bring to us the same eternal Christ, they announce the same and eternal Saving Act of God.

Without this hierarchical structure, the Church would become a purely human organization reflecting the various ideas, tastes, choices of men. She would cease to be the Divine Institution, God’s gift to us. But then “laity” could not be “laity”— the People of God — any more, since there would be no *Amen* to be said, for where there is no gift, there can be no acceptance. The mystery of Holy Orders in the Church is that which makes the whole Church truly and fully the Laos, the Laity, the very People of God.

The Basis for Unity and Cooperation

The conclusion is clear: there is no *opposition* between clergy and laity in the Church. Both are essential. The Church as a totality is *Laity* and the Church as a totality is the Inheritance, the Clergy of God. And in order to be this, there must exist within the Church the distinction of functions, of ministries that complete one another. The clergy are *ordained* to make the Church the gift of God,— the manifestation and communication of His truth, grace and salvation to men. It is their sacred function, and they fulfill it only in complete obedience to God. The laity are *ordained* to make the Church the acceptance of that gift, the “Amen” of mankind to God. They equally can fulfill their function only in complete obedience to God. It is the same obedience: to God and to the Church that establishes the harmony between clergy and laity, make them *one body*, growing into the fullness of Christ.

Some Errors to Be Rejected

This simple and Orthodox truth is obscured too often by some ideas, that we have willingly or unwillingly accepted from the environment in which we live.

1. **An uncritical application of the idea of democracy to the Church.** Democracy is the greatest and noblest ideal of the human community. But in its very essence, it does not apply to the Church for the simple reason that the Church is not a mere human community. She is governed not “by the people, and for the people”— but by God and for the fulfillment of *His* Kingdom. Her structure, dogma, liturgy and ethics do not depend on any majority vote, for all these elements are God-given and God-defined. Both clergy and laity are to accept them in obedience and humility.

2. **A false idea of clericalism as absolute power for which the priest has no account to give.** In fact, the priest in the Orthodox Church must be ready to explain his every opinion, decision or statement, to justify them not only “formally” by a reference to a canon or rule, but spiritually as *true, saving and according to the will of God*. For again, if all of us, laity and clergy, are obedient to God, this obedience is *free* and requires our free acceptance: “I call you not slaves, for a slave knows not what his Lord does; but I have called you friends; for all things that I have heard, I have made known to you” (John 15:15) and “ye shall know the truth and the truth shall make you free” (John 8:32). In the Orthodox Church, the preservation of truth, the welfare of the Church, mission, philanthropy, etc.— are all a common concern of the whole Church, and all Christians are corporately responsible for the life of the Church. Neither blind obedience nor democracy, but a free and joyful acceptance of what is true, noble, constructive and conducive of the Divine love and salvation.

3. **A false idea of Church property.** “It is *our* Church, for *we* have bought or built it...”. No, it is never *our* Church, for we have dedicated it, i.e., given it, to God. It is neither the clergy’s, nor the laity’s “property”, but indeed the sacred property of God Himself. He is the real owner, and if we can and must make decisions concerning this property, those decisions are to comply with God’s will. And here again, both clergy and laity must have initiative and responsibility in searching out the will of God. The same applies to Church money, houses and everything that “belongs to the Church.”

4. **A false idea of the priest’s salary:** “We pay him...”. No, the priest *cannot* be paid for his work, because no one can buy grace or salvation, and the priest’s “work” is to communicate grace and to work at man’s salvation. The money he receives from the Church (i.e. from the People of God and not from “us”— employers of an employee) is intended to make him free for the work of God. And he, being also a

Cont. on page 11

NORTH AMERICA'S OLDEST ORTHODOX CHRISTIAN MONASTERY MARKS CENTENNIAL

SOUTH CANAAN, PA [OCA Communications]
— While it is estimated by some observers of the American scene that many churches and religious institutions have a life-span of less than a century, North America's oldest Orthodox Christian monastery has not only survived for a century, but continues to expand its work and witness.

His Beatitude, Metropolitan Herman, primate of the Orthodox Church in America [OCA], will preside at the centennial celebration of Saint Tikhon of Zadonsk Monastery, South Canaan, PA, at a pilgrimage to be held Memorial Day weekend.

"Founded by the Priestmonk Arseny Chagovetz in 1905 with the blessing of then-Archbishop Tikhon Bellavin of North America, the monastery church was consecrated on May 30 of the following year," said the Very Rev. John Matusiak, OCA communications director. "Built with donations from hard-working central and eastern European immigrants who settled in Pennsylvania's coal and steel regions and throughout the northeast, the monastery has served as a center of Orthodox Christian spirituality and education for a century."

The original monastery community consisted of several monks and an orphanage. In 1938, the adjacent Saint Tikhon's Seminary was established by the Church's Holy Synod of Bishops. Today, the seminary boasts an enrollment of nearly 70 students from across North America and abroad, double the number of seminarians studying just a few decades ago.

Over the years, Orthodox Christian faithful have flocked to the monastery during its annual Memorial Day weekend pilgrimage for worship and fellowship and to pray at the graves of their loved ones interred in the monastery's cemetery. Dozens of additional buildings and shrines have been erected on the monastery grounds over the years, including a new bookstore and museum honoring the OCA's former primate, Metropolitan Theodosius, who retired in 2002 after suffering a series of mini-strokes.

"The centennial pilgrimage is expected to attract thousands of faithful and visitors," Father Matusiak added. "The entire episcopacy of the OCA will be joined by guest hierarchs, hundreds of clergy, and a mass choir of hundreds of voices for the pilgrimage services, which will begin on Friday evening, May 27 on the monastery grounds."

The pilgrimage will end on Monday, May 30, with the celebration of the Eucharistic Liturgy by Metropolitan Herman, members of the OCA episcopacy, and numerous other hierarchs, and a number of other

liturgical services. A set of bells marking the centennial will also be blessed.

The Orthodox Church in America traces its roots to the arrival of Orthodox missionaries in Alaska in 1794. Today, the OCA embraces over 700 parishes, missions, and institutions across the US, Canada, and Mexico. The Church also maintains some 20 other monastic communities.

Additional information and a schedule of pilgrimage services and events are available on the OCA web site at www.oca.org, or may be obtained by contacting the OCA communications department at info@oca.org.

Clergy and Laity

Cont. from page 10

member of the Church, cannot be a "hired" man, but a responsible participant in the decisions concerning the best use of the Church's money.

5. A false opposition between the spiritual and the material areas in the life of the Church: "let the priest take care of the spiritual, and we — the laity — will take care of the material things...". We believe in the Incarnation of the Son of God. He made Himself *material* in order to spiritualize all matter, to make all things spiritually meaningful, related to God. Whatever we do in the Church is always both spiritual and material. We build a *material* Church, but its goal is spiritual: how can they be isolated from one another? We collect money, but in order to use it for Christ's sake. We organize a banquet, but if it is at all related to the Church, its goal — whatever it is — is also spiritual, cannot be abstracted from faith, hope and love, by which the Church exists. Otherwise, it would cease to be a "Church affair", would have nothing to do with the Church. Thus to oppose the spiritual to the material, to think that they can be separated is un-Orthodox. In all things pertaining to the Church, there is always a need for the participation of both clergy and laity, for the action of the whole People of God.

Conclusion

Many mistakes have been made on both sides in the past - let us forget them. Let us rather make an attempt to find and to make ours the truth of the Church. It is simple, wonderful and constructive. It liberates us from all fears, bitterness and inhibitions. And we shall work together — in the unity of faith and love — for the fulfillment of God's Kingdom.

Thy will be done. Not ours.

Published by Schmemmann.org.

SERVICES MARK 40TH ANNIVERSARY OF THE REPOSE OF ARCHBISHOP THEOFAN NOLI

Archbishop Theofan [Fan] Noli established the Albanian Orthodox Mission under the American diocese.

SOUTH BOSTON, MA [OCA Communications]

— The 40th anniversary of the repose of Archbishop Theofan [Fan] Noli was commemorated at Saint George Cathedral here on Sunday, March 13, 2005. His Grace, Bishop Nikon of Boston and the Albanian Archdiocese of the Orthodox Church in America presided at the Divine Liturgy and Memorial at 10:00 a.m. The celebration coincided with the observance of Forgiveness Sunday, the eve of the first day of Great Lent.

“Archbishop Theofan, who was born in 1882, remains even today an outstanding figure in the Albanian world as churchman, scholar, poet, author, and statesman,” said the Very Rev. Arthur Liolin, archdiocesan chancellor. “A founder of the first Albanian Orthodox parish in the US in 1908, he translated and authored over 42 liturgical, historical, and literary books in Albanian and English. He is considered one of the bright stars of the Albanian Renaissance of the 20th century.”

Proficient in 12 languages, Archbishop Theofan translated the New Testament from Greek into modern English, considered one of the finest works of his time. He also translated the Liturgy and a wealth of liturgical music into Albanian and English.

In the literary field, he is remembered for his translations of numerous plays and poetry into Albanian, including works by Henry Wadsworth Longfellow, Henrik Ibsen, Miguel Cervantes and Omar Khayyam. He was honored by the White House for his translations of William Shakespeare into Albanian.

In 1912, he served as founder of the Pan-Albanian Federation of America-VATRA, along with Faik Konica and other notables. In 1920, he represented Albania in Geneva and secured the country's admission to the League of Nations, the first such recognition of the modern Albanian state following its proclamation of independence. In 1924, he served as Premier of Albania.

“Born in Ibrik-Tepe, an Albanian settlement in European Turkey, his life unfolds as an exemplary epic which spanned nearly a century of achievement in various disciplines and in a multi-faceted service for his people,” Father Liolin added. “A 1912 graduate of Harvard, he later received doctorates in history from Boston University and in music from the New England Conservatory of Music. Modest in bearing and lifestyle, yet fiery and controversial in oratory, he was cerebral and self-disciplined, spiritual and urbane. His biography reveals a life of personal deprivation and intense struggle counterpoised by an egalitarian social outlook and extraordinary accomplishment. In ways enigmatic, he was at the same time singularly patriotic, yet broad-minded and international by conviction.

Displaying an infectious smile and sense of humor, his life resonates even today with the challenges faced by Albanians everywhere in their own lives and sentiments. Serving as shepherd and role model for the men and women of four generations in the US and abroad, his fascinating life and works have retained the interest of his compatriots and of others to this day.”

HISTORICAL NOTE

70th Anniversary

Bishop POLICARP (Morusca), the first hierarch of the Romanian Orthodox Episcopate of America, was consecrated to be the ruling Bishop of the Diocese on March 24, 1935, and enthroned on July 4, 1935.

PARISH REGISTER

BAPTISMS

Antemie, Cristian Mircea, son of Mircea & Viorica C. Antemie, Phoenix, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Jonathan & Mariana _____.

Badulescu, George Nicholas, son of Octavian & Nicoleta C. Badulescu, Phoenix, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Tzvia Ilana Cuperman.

Balteanu Manolache, Karina Diana, daughter of Costel & Gabriela L. Balteanu Manolache, Glendale, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Cristina Faur, Horatiu Grigore, Marian Grosu.

Barbu, Nicolae Alexandru, son of Ciprian N. & Alina I.S. Barbu, Afton, MO. St. Thomas, St. Louis, MO. Godparents: Octavian D. & Manuela Bumbac.

Beleaga, Alexander Christian, son of Florentin & Florina L.V. Beleaga, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Florin & Roxana Popa.

Bunea, Alex Nicholas, son of Marius M. & Gabriela E. Bunea, Santa Clara, CA. Holy Resurrection, Hayward, CA. Godparents: Marius & Mihaela Lupan.

Cigolea, Catalina, daughter of Grigore & Victoria P. Cigolea, North York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Sergiu & Liliana Pavalache.

Cioloa, Claudia Mariana, daughter of Vasile C. & Kristen Cioloa, Newark, CA. Holy Resurrection, Hayward, CA. Godparents: Joe & Leonilda Dutra.

Ciotinga, Adrian Edward, son of Bogdan & Luciana C.M. Ciotinga, Glendale, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparent: Teodora Cupes.

David, Alena Marie, daughter of Michael & Shannon M.R. David, Howell, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparent: David Dionisie David.

Dima, Michael Adam Dusan, son of George M. & Dragana I. Dima, Ridgewood, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Vlada & Dragana Spasic.

Dinu, Andrei Stefan, son of Adrian & Aurica T. Dinu, Centerville, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Gelu. Mirela & Cristina Oancea.

Dragalin, Stefania Andreea, daughter of Andrei & Tatiana O. Dragalin, Oakville, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Vladimir & Elena Dragalin.

Ellenburg, Zander Thomas, son of Anthony F. & Cristina V.K. Ellenburg, Winter Garden, FL. Sts. Michael & Gabriel, Orlando, FL. Godparents: Adrian Rusz, Livia Dragan & Luciana Dragan.

Gomes, Jacob Marian, son of Jason & Mirela Mitrea, Pascoog, RI. St. John, Woonsocket, RI. Godparent: Oana Tomm.

Ion, Marcus, son of Dan & Mirabela I. Ion, Woodbridge, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Adrian & Anca Nediu.

Jurge, Jessica Vanesa, daughter of Vasile & Monica O. Jurge, Westland, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparent: Gabriela Anibal.

Lyscas, Justin Ryan, son of Edward H. & Cristina B. Lyscas, Glendale, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Florin & Nicoleta Buliga.

Kuchka, Jacob Mathew, son of Jerome David & Jonica F. Kuchka, Dearborn, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparents: John & Mariana Stanulet.

Lelea, Sofia, daughter of Danijel & Loretta S. Lelea, Glendale, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Eudjen & Ivana Savu.

Lerner, Elias Moore, son of Craig S. & Renee M.L. Lerner, Arlington, VA. Protection of the Mother of God, Falls Church, VA. Godparents: James E. Guba and Lisa M. Jones.

Lungeanu, Luca Serban, son of Dragos & Ioana M.S. Lungeanu, Sunnyvale, CA. Holy Resurrection, Hayward, CA. Godparents: Radu Serban and Ruxandra Cole.

Muresan, Christian Stefan, son of Artur C. & Gina M. Muresan, Southfield, MI. St. Nicholas, Troy, MI. Godparents: Ovidiu & Alina Munteanu.

Neagu, Daniel George, son of Lucian D.E. & Larisa A.C. Neagu, Richmond Hill, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Bogdan V. & Marina Lupascu.

Neamt, Elisabeth Ella, daughter of Mihai & Iuliana Neamt, Phoenix, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Georgica & Valentina Merauta.

Neculai, Felix, son of Felix & Emilia C. Neculai, Rockville, MD. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparent: Cristina Popa.

Nediu, Lauren Trinity, daughter of Adrian & Anca S. Nediu, Aurora, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Liviu & Camelia Mariciuc.

Oprishan, Sophia, daughter of Dan & Ana Maria N. Oprishan, Woonsocket, RI. St. John, Woonsocket, RI. Godparents: Cornel & Olivia Purcaru.

Padurararu, Hellen Michelle, daughter of Ionut & Alexandra F. Padurararu, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Mihai I. & Victoria E. Rusescu.

Patriciu, Andrei, son of Alexandru & Iulia O.M. Patriciu, Baltimore, MD. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Aurelian & Sidonia Grama.

Patroi, Stefan Theodor, son of Aurelian & Elisabet D. Patroi, Oakville, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Andrei & Aurelia Banica.

Sabia, Vittorio, son of Steven & Inna D. Sabia, Vienna, VA. Protection of the Mother of God, Falls Church, VA. Godparents: Alexander & Ekaterina Streltsov.

Stanomir, Andrada Maria, daughter of Mihai & Laura A. Stanomir, Markham, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Andreea Schmitzer and Andrei Manitiu.

Stoddard, Alexandru Vasile, son of Christopher & Nina Stoddard, Mountain View, CA. Holy Resurrection, Hayward, CA. Godparents: Valentin C. & Antoaneta Zaharia.

Stoicescu, Luca George, son of Valentin M. & Liliana Stoicescu, Toronto, ON. St. John, Scarborough, ON. Godparents: Marius & Malina Iftimie.

Suciu, Stephanie, daughter of Lucian & Mihaela B. Suciu, Flat Rock, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparents: Dan & Claudia Filimon.

Takacs, Eniko, daughter of Tiberiu F. & Anna Maria Takacs, Glendale, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY.

Tedros, Tarik Nobel, son of Ghebremicael & Sara G. Tedros, Washington, DC. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparent: Petros Kiflu.

Cont. on page 14

SVS To Host 2005 SUMMER INSTITUTE FOR HIGH SCHOOL JUNIORS

CRESTWOOD, NY [SVS/OCA Communications]

- Applications are being accepted from high school juniors wishing to participate in the summer 2005 youth institute sponsored by Saint Vladimir's Seminary here June 18-24.

"Every year, six high school juniors — three males and three females — are chosen from a pool of applicants and given full scholarships to attend the institute," according to Julia Wickes, SVS spokesperson. "The program coincides with the seminary's liturgical institute of music and pastoral practice. Youth participants attend some of the liturgical institute's sessions in addition to their own discussion groups and excursions."

This year's institute will explore the relationship of the Orthodox Church to our surrounding culture.

High school juniors who are active in their parishes and motivated to devote a week of their summer in this fun but challenging program are encouraged to apply. Further information and application forms are available in the events section of the seminary's web site, www.svots.edu. Enquirers may direct questions to the Very Rev. Steven Belonick, institute coordinator, at belonick@svots.edu; 914-961-8313, ext. 328.

Established in 1938, Saint Vladimir's Seminary offers a variety of academic programs designed to prepare clergy, lay ministers, religious educators, choir directors, and other Church workers for ministry in the Church. His Beatitude, Metropolitan Herman, Primate of the Orthodox Church in America, serves as the seminary's President.

Register

Cont. from page 13

Tudoran, Alexandru Calin, son of Marius A. & Monica M.C. Tudoran, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Constantin & Marilena Isacescu.

Visan, Brandon Nicolas, son of Edmond & Lizica Visan, Mississauga, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Vasile Miron and Nicoleta Bosneag.

Woglom, Alexander George, son of George N. & Eleni M.B. Woglom, Fairfax, VA. Protection of Mother of God, Falls Church, VA. Godparents: Michael & Anastasia Gullette.

Xenos, Eleni Anastasias, daughter of Andreas J. & Suzette C. Xenos, Arlington, VA. Godparents: Christos & Damitra Christou.

Zanfiroiu, Andrew, son of Andrei & Roxana I.P. Zanfiroiu, Hayward, CA. Holy Resurrection, Hayward, CA. Godparents: Cristian & Diana Cazacu.

Zivan, Audrey Danielle, daughter of Denny & Magnolia I. Zivan, Peoria, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparent: Tina Balan.

OCAMPR TO SPONSOR PARISH NURSE SEMINAR

The Orthodox Christian Association of Medicine, Psychology, and Religion (OCAMPR) will sponsor an introductory Parish Nurse Seminar at Hellenic College/Holy Cross Seminary Boston, Massachusetts on August 12, 13 and 14, 2005. All Orthodox nurses nationwide are invited to attend to learn about the ministry of Parish Nursing. The seminar is planned to introduce the practice of Parish Nursing to Orthodox nurses and the Orthodox community.

The objective of the seminar is to provide informational and spiritual knowledge of how the Parish Nurse functions in the parish. It is expected that those who attend will return to their parishes and establish a Parish Nurse Ministry.

Although the current concept of Parish Nursing originated in the mid 1980s with Granger Westberg, a Lutheran pastor, it builds on the holistic approach to health and wellness that Byzantine Christians spearheaded from the 4th and 5th centuries down to our present times.

The concept of Parish Nursing brings the expertise of a nurse into the congregation to help reclaim the church's role as a place of healing and wellness. As our church has always preached and as OCAMPR has sought to embody, true healing involves the body, mind and spirit.

Parish Nursing is a ministry shaped by Christ's mission of healing the whole person mind, body and soul.

Cont. on page 15

RECEIVED INTO THE CHURCH

Kneiding, Sarah Marie, Allen Park, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Rev. Fr. Romey Rosco.

MARRIAGES

Bulat, Mihai and **Veronica Nastase**, San Jose, CA. Holy Cross, San Jose, CA. Godparents: Deines & Rozalia Czanka.
Pope, Octavian and **Alina Maria Danu**, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Marc & Elena Pope.
Zimmer, Dean Travis and **Jillian Linday Rae Ungarian**, Inglis, MB. St. Elijah, Lennard, MB. Godparents: Devin Zimmer and Rayanne Ungarian.

FALLEN ASLEEP IN THE LORD

Banciu, Mircea, 83. St. Nicholas, Troy, MI.
Ionescu, Valeria, 83. St. John, Glendale, AZ.
Olcan, Ilija, 59. St. John, Glendale, AZ.
Petromanienc, Ana, 74. Holy Cross, Hollywood, FL.
Pope, John, 78. St. Elias, Ellwood City, PA.
Solomon, Steve, 95. St. Elias, Ellwood City, PA.
Voina, Stefan, 88. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY.

CORA SEMI-ANNUAL MEETING

*The Congress of Romanian Americans (CORA)
invites you to attend
its semi-annual meeting and networking session:*

**Saturday, April 16, 2005
9:00 AM - 4:30 PM**

Hosted By: Philadelphia Romanian Church of God
Location: Church Social Hall
1713 W. Sunnyside Ave.
Chicago, IL 60641
(773) 728-2727

Program to Include:

History and Function of CORA
Romanian Policy Issues
American Policy Issues
Business Experiences and Future Opportunities
in Romania
Romanian-American Chamber of Commerce
Immigration – VISA policy
Chicago's Romanian American Community
U.S. NGO Involvement in Romania
Romanian American Media Initiative

Guests:

His Excellency Sorin Ducaru – confirmed
U.S. Senator, Richard Durbin – invited
Other political leaders - invited
William Silkworth, U.S. Department of State –
confirmed
Mark Meyer, Esq.–Romanian American Chamber
of Commerce-invited
Other participants to be announced

Accommodations:

Holiday Inn Chicago – Skokie
5300 W. Touhy Ave.
Skokie, IL 60077
(847)679-8900
www.skokie.holiday-inn.com
(mention the CORA Meeting to get the \$85 + tax rate)

Registration for the meeting is required. A nominal fee may be required. Contact CORA at: 1000 Gelston Circle, McLean, VA 22102, Tel: (703) 356-2280, Fax: (703) 356-1568, E-mail: Romanians@aol.com, Website: www.romanianamericans.org .

OCAMPR *Cont. from page 14*

For further information or to be placed on our mailing list please contact Marion Avtges, R.N., Taxiarchae Greek Orthodox Church, Watertown, MA (617) 924-8182 X235 or OCAMPR, 50 Goddard Avenue, Brookline, MA 02445, (617) 850-1365 or www.OCAMPR.org.

NEW ONLINE ORTHODOX RADIO STATION

We would like to call your attention to a brand new on line radio station called, Ancient Faith Radio (www.ancientfaithradio.com). This is a ministry of All Saints Antiochian Orthodox Church in Chicago with Fr. Patrick Reardon.

Ancient Faith Radio features high quality Orthodox music, lectures and features in beautiful stereo especially for listeners with a high speed internet connection such as DSL or Cable. It can be played with most of the standard free media players including the Real Player (www.realaudio.com), Winamp (www.winamp.com) and iTunes (www.itunes.com). The station has only been on the "air" since late November of 2004 and already has received some wonderful response. For example:

"I am writing to you to thank you so very much for the Ancient Faith Radio!!! We are isolated Orthodox Christians and this is wonderful to hear all the chanting, I am looking forward to hearing some of the talks from OCC. I have even heard some of the hymns that I have read but didn't know the tune for them yet."

"Thank you , thank you, thank you!!! We will all be listening throughout the day and into the evening! Our OrthodoxClassical Home Schooling yahoo group is getting the word out very about Ancient Faith Radio."

"I am an Orthodox Christian in Southern California and I have just found Ancient Faith Radio. I am very excited, this is truly a blessing. It's great that I am able to listen to it from Apple iTunes and that I am not limited to Windows Media or Real Player. Thanks again. I will pass this on to my friends."

Ancient Faith Radio is programmed by an Orthodox convert from the evangelical world with 35 years experience in Christian radio. He wanted to use his experience to advance the Holy Orthodox Church and its vision of faith and salvation in Christ. Ancient Faith Radio is under the authority of the priest and the parish council of All Saints in Chicago and has the blessing of His Grace, Bishop Mark.

SOLIA CALENDAR ALMANAC 2005

The 2005 edition of the **Solia Calendar** was mailed to the home of each parish member during the week of March 28.

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

M/M Viorel Predescu, Granada Hills, CA	\$500.00
Audrey Huston, Michigan Center, MI	\$400.00
Olivia Dickerman, Ypsilanti, MI	\$250.00
Psa. Hildegard Grabowski, Warren, OH	\$200.00
Anonymous	\$100.00
Mariana Gliz, Dearborn, MI	\$100.00
M/M Michael Glodich, Cleveland, OH	\$100.00
Psa. Juliana Marinescu, Philadelphia, PA	\$100.00
George Musat, North Canton, OH	\$100.00
Mary Rugh, Ellwood City, PA	\$100.00
Elena Rodica Bogdan, Gloucester, ON	\$78.28
M/M Dan Calin, Libertyville, IL	\$50.00
Psa. Eugenia Cerghizan, Vadnais Heights, MN ...	\$50.00
M/M Nicolae Druga-Iancu, Buena Park, CA	\$50.00
Marie George, Regina, SK	\$50.00
M/M Michael Kalugar, Madison Hts., MI	\$50.00
St. Nicholas Ladies Auxiliary, Regina, SK	\$50.00
Mary Robosan, Shelby Twp., MI	\$50.00
Aurelia Triff, Poland, OH	\$50.00
Ioan Ostap, London, ON	\$31.32
M/M Emil Bologa, Akron, OH	\$25.00
Mary Demetriade, Warren, MI	\$25.00
Elena Gavrilescu, Skokie, IL	\$25.00
Anna Jonascu, Westland, MI	\$25.00
Fred & Patrica Klus, Wixom, MI	\$25.00
Mary V. Marcu, Granville, OH	\$25.00
Virgina Precop, St. Clair Shores, MI	\$25.00
M/M John Streza, Canton, OH	\$25.00

GENERAL DONATIONS

St. Elias, Ellwood City, PA	\$100.00
(Episcopate Sunday)	
Iustina Cantor, Commerce Twp., MI	\$10.00
M/M Michael Schester, Macomb Twp., MI	\$10.00
Anna Serbu, Detroit, MI	\$5.00
Ielita Daba, Oak Park, MI	\$5.00

MEMORIAM

Traian & Virginia Gecan, Sterling Hts., MI	\$40.00
(IMO Virginia Tampa)	

HIERARCHS TRAVEL FUND

Rotariu Enterprises, Marietta, GA	\$356.00
---	----------

EPISCOPATE ASSESSMENT (DUES)

Annunciation, Montreal, QC	\$5,880.00
St. Mary, Colleyville, TX	\$4,860.00
Sts. Michael & Gabriel, Sacramento, CA	\$2,700.00
St. John the Baptist, Woonsocket, RI	\$4,160.00
Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI	\$2,000.00
Sts. Michael & Gabriel, Palm Springs, CA	\$3,600.00
Holy Cross, Alexandria, VA	\$1,130.00
Descent of the Holy Spirit, Elkins Park, PA ...	\$1,100.00
St. George, Dysart, SK	\$1,020.00
St. Mary, Chicago, IL	\$780.00
St. Nicholas, Alliance, OH	\$760.00
St. Mary, Calgary, AB	\$740.00
St. Thomas, St. Louis, MO	\$540.00
St. Mary, Elmhurst, NY	\$420.00
Holy Trinity, New Westminster, BC	\$330.00

St. Andrew, McKees Rocks, PA	\$180.00
St. Anne, Pomona, CA	\$20.00

DEPARTMENT OF MISSIONS ASSESSMENTS

St. John the Hozevite, Denver, CO	\$990.00
St. Mary, Las Vegas, NV	\$500.00
Sts. Michael & Gabriel, Orlando, FL	\$160.00

CAMP VATRA ADMINISTRATION BUILDING

Cornell & Sandra Cotosman, Addison, IL	\$250.00
--	----------

DEPARTMENT OF MISSIONS

Sts. Constantine & Elena, Indianapolis, IN	\$1,438.00
M/M Viorel Nikodin, Farmington Hills, MI	\$20.00

ARCHBISHOP'S CHARITY ENDOWMENT FUND

Archbishop Nathaniel 25th Anniversary of Consecration
Southern Deanery Banquet Donations

Holy Trinity, Miramar, FL

March 6, 2005

Holy Trinity, Miramar, FL	\$3,190.00
Holy Cross, Hollywood, FL	\$400.00
St. Stephen Mission, Clearwater, FL	\$300.00
Sts. Michael & Gabriel Mission, Apopka, FL ...	\$300.00
St. Andrew Mission, Brooksville, FL	\$200.00
St. Anne, Jacksonville, FL	\$200.00
M/M Dan Vasilca, Coral Springs, FL	\$200.00
M/M George Tanase, St. Petersburg, FL	\$150.00
Rev. Fr. & Psa. Adrian Balescu, Jacksonville, FL	\$100.00
Rev Fr & Psa Gabriel Curpene, Clearwater, FL	\$100.00
Nicholas Deac, Tampa, FL	\$100.00
M/M V. Alin Botoman, Fort Lauderdale, FL	\$100.00
V. Rev. Fr. & Psa. Dumitru Sasu, Miramar, FL	\$100.00
Moise & Georgina Nikolic, Hollywood, FL	\$50.00
Anonymous	\$35.00
Cladiu T. Codreanu, Hollywood, FL	\$30.00
M/M Marius Coman, Miami, FL	\$30.00
M/M Octavian Danu, Hollywood, FL	\$30.00
Ana & Mihai Voicu, Boca Raton, FL	\$30.00
Alexandra Austin, Largo, FL	\$25.00
M/M Adam Frent, Hollywood, FL	\$25.00
M/M Samuel Todor, Boca Raton, FL	\$25.00
Monika Alexander, Hallandale, FL	\$20.00
Anonymous	\$20.00
Alexander Boldis, Hollywood, FL	\$20.00
Lia & George Copil, Hollywood, FL	\$20.00
Marin Gaman, Miramar, FL	\$20.00
Anna Hanuschak, Miramar, FL	\$20.00
Daniela Pop, Longwood, FL	\$20.00
Rous Family, Hallandale, FL	\$20.00
George & Reia Sanov, Ft. Lauderdale, FL	\$20.00
John Srbovan, Hollywood, FL	\$20.00
Victoria Tamas, Hallandale, FL	\$20.00
Ioan & Teodora Bohus, Hollywood, FL	\$15.00
Gregory Butoi, Miramar, FL	\$15.00
Rev. Fr. Romulus Radu, Hallandale, FL	\$15.00
Anonymous	\$10.00
Anonymous	\$10.00
Viorica Bogovian, Del Ray Beach, FL	\$10.00
Ilua Dina, Boca Raton, FL	\$10.00
Nina Iacovache, Hallandale, FL	\$10.00
Silvia Opris, Ft. Lauderdale, FL	\$10.00
Viorel Pocreata, Miramar, FL	\$10.00
Adi & Marineta Tun, Deerfield Beach, FL	\$10.00
Anonymous	\$5.00

CUVÂNT DE SUFLET

Postul Ca Bucurie

Existența omului în general și a creștinului în particular a fost asociată dintotdeauna cu apartenența la anumite valori spirituale, care fac să se întrezărească astfel aspectele esențiale ale vieții sale. Dar oare de ce criterii ar trebui să ținem seama atunci când ne hotărâm pentru ce trăim și cum am putea face să trăim numai din bucurie în bucurie?

Încercând să aruncăm o privire asupra omenirii de până la noi, vom constata că omul a ajuns de multe ori din delirul bucuriei să fie pradă nebuliei și morții spirituale. În antichitate oamenii încercau să-și găsească bucuria supremă fie în filosofie, fie în poezie, fie într-o viață cu totul și cu totul dezordonată. Într-o lume ca aceea, poate doar profeții Vechiului Testament erau cei care mai știau că bucuria împărtășirii de o existență fericită ține de relația cu Dumnezeu cel Viu, și totuși sensul deplinei bucurii nu era încă întru totul cunoscut...

Plinirea vremii a adus cu sine întruparea Fiului lui Dumnezeu, Care "în chip de rob" a venit să-l răscumpere pe om din necunoaștere și derută, arătându-i în același timp că bucuria cea adevărată constă în trăirea după voia lui Dumnezeu și că natura ei e spirituală. Ba mai mult, că adeseori bucuria e împletită cu suferința, că necazul și ispita pot aduce după sine bucuria biruinței și pacea sălășluirii lui Dumnezeu. Că așa ne-a spus-o Domnul în Predica de pe Munte: "Fericiți veți fi când vă vor prigoni pe voi și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine. Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri." (Mt 5:11-12).

Ne putem cu ușurință imagina ce a însemnat pentru cei ce-L ascultau pe Domnul auzirea acestor cuvinte, cât de nedumeriți trebuie să fi fost apostolii și oamenii simpli din anturajul lor, atunci când Mântuitorul Hristos le-a spus că suferința și necazul sunt o bucurie. Fără îndoială că vor fi fost și dintre aceia care să spună că nu știe ce vorbește, sau că sunt vorbe goale. Și totuși, se pare că la scurtă vreme apostolii au înțeles, spunându-ne prin apostolul Iacob: "Mare bucurie să socotiți frații mei, când cădeți în felurite ispite." (Iac 1:2)

Ca să putem depăși însă necazurile și ispitele ce vin asupra noastră, armele cele mai de preț ne sunt postul și rugăciunea și fără de ele adevărata bucurie nu ne va cuprinde niciodată inima.

Nu poate exista bucurie fără jertfă și cine ne putea arăta mai bine acest lucru, dacă nu Hristos Domnul prin jertfa de pe cruce. Așa trebuie să înțelegem postul în care tocmai am intrat, ca pe o jertfă personală întru așteptarea bucuriei învierii. Părintele Alexandru Schmemmann spunea că Dumnezeu a mântuit lumea cu

bucurie, iată de ce și jertfa postului nostru trupesc și sufletească trebuie să fie împletită cu bucurie. Deși bisericile noastre se îmbracă acum în culori mai sumbre, închipuind tristețea Patimilor Domnului, această tristețe nu e lipsită de întrezărirea bucuriei învierii Domnului, e o tristețe îmbucurătoare căci învierea ne-a deschis cu adevărat ușile raiului. Acum știm de ce trăim și mai știm că nu vom muri niciodată, că așa cum spune Sf. Maxim Mărturisitorul "sfârșitul vieții nu e moartea, ci izbăvirea de moarte".

Ne este dat să trăim într-o lume care de cele mai multe ori nu vede bucuria omului în valorile spirituale și de aceea libertatea noastră este în măsură să decidă spre ce ne îndreptăm. În aceste momente ale perioadei Triodului, pericopele (fragmentele) evanghelice ne sunt din ce în ce mai semnificative, totul ne conduce parcă, ca niciodată, spre o luptă a spiritului cu materia, spre un triumf al biruinței. Episcopul Kallistos Ware spunea că scopul ascezei este acela de a ne proteja libertatea. Regulile ascetice sunt adesea prezentate într-o formă negativă – nu fuma, nu bea, nu mânca carne în cutare zi – dar dincolo de aceste reguli negative există un scop pozitiv suprem, bucuria împărtășirii reale de comuniunea cu Dumnezeu. Ori la aceasta nu putem ajunge decât prin jertfă, după cuvântul Sf. Clement Alexandrinul, care spunea că "de Dumnezeu nu ne putem apropia decât în stare de jertfă".

Parcă nici o bucurie nu e deplină dacă nu e privită în relația ei cu Dumnezeu. Cu mult mai mult se bucură un părinte de copilul său, când îl consideră un dar de la Dumnezeu la fel și copilul de părinte, știindu-l copărtăș la venirea sa în lume și cel prin care pronia lui Dumnezeu îl veghează. Această bucurie paternă e prezentă și între duhovnic și fiii sufletești și e semnificativ în acest sens felul cum Sf. Varsanufie se ruga lui Dumnezeu: "Doamne, dă-mi voie să-mi iau copiii cu mine în împărăția Ta, altfel mai bine nu mă trece în cartea vieții".

Avem convingerea ca și creștini că nu postim singuri, împreună cu noi postesc părinții și întreg neamul pe care-l avem în ceruri pentru că nimeni și nimic nu ne poate rupe de comuniunea pe care o avem cu cei dragi în Hristos. Sfântul Serafim de Sarov era convins că legătura cu cei dragi va continua și după moarte și își îndruma ucenicii, încă în viață fiind, spunându-le când va adormi să-i viziteze mormântul ca și când ar fi viu "pentru voi eu sunt viu și voi fi viu în veci".

Cu bucuria ajungerii unor clipe de taină și de reculegere, să privim Postul Paștelui ca pe un prilej de

Cont. la pag. 22

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE EDITOR

Stimați Editori,

Vă scriu personal, ca un creștin ortodox care se întâmplă să fie și preot al Episcopiei Ortodoxe Române din America (ROEA). Cred că nimeni nu va interpreta comentariul meu ca reprezentând altă poziție decât a mea personală.

M-am bucurat foarte mult citind răspunsul din 15 decembrie 2004 al Prea Fericitului Patriarh Teoctist la cererea Episcopiei noastre de aducere a rămășițelor pământești ale vrednicului de pomenire Episcop Policarp Morușca în cimitirul de la Vatra Românească. După cum orice creștin ortodox știe, este convenit ca unui ierarh să i se împlinească rugăminta de a fi înmormântat în Episcopia pe care a păstorit-o.

Răspunsul Prea Fericirii Sale e încurajator și remarcabil, exprimând dorința pentru “purtarea unui dialog frățesc și sincer în lumina realităților de la fața locului.” A venit timpul pentru ca lumea să privească îndeaproape la aceste realități.

Dialog pe o notalitate nouă

În fiecare an, Episcopia Ortodoxă Română din America - ROEA - (înființată în 1929) și Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada ținând de Patriarhia Română (înființată în 1950) își țin Congresele episcopale în timpul weekendului Zilei Independenței Statelor Unite (4 iulie). A devenit o dovadă de curtoazie între cele două eparhii schimbul de scrisori frățești cu această ocazie. În 2004, scrisoarea ROEA către Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada a fost citită și înregistrată în procesul-verbal al Congresului ROEA, fără a fi acompaniată de o scrisoare similară din partea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada.

Sosind acasă de la Congres, am primit un fax de la Cancelaria Episcopiei de la Vatra. Aparent, după ce a primit scrisoarea Episcopiei noastre, Arhiepiscopia a trimis o scrisoare de răspuns prin fax în prima luni după Congres. O copie a acestui răspuns îmi fusese trimisă prin fax.

Scrisoarea era cordială, dar nu se remarcă prin nimic deosebit, cu excepția unei fraze-tip pentru orice comunicație cu Arhiepiscopia: “Adunându-ne la al 73-lea Congres.... Surpriza vine din faptul că scăzând din 2004, anul înființării - 1950, răspunsul nu e 73, ci 54. Ba mai mult, cum e posibil ca o asemenea scrisoare să nu felicite ROEA pentru a 75-a aniversare?

Bineînțeles, la mijloc este vorba de pretenția Arhiepiscopiei de a fi succesoarea “canonică” a Episcopiei vechi de 75 de ani a vrednicului de pomenire

Episcop Policarp Morușca, care a fost păstorul ei în America între 1935 și 1939 și a continuat să fie considerat Episcop eparhiot în timpul captivității sale în România până la moartea sa din 1958. Însă, de ani de zile, Arhiepiscopia se consideră singura și adevărata succesoare. Odată cu căderea comunismului în România în 1989 și dezghețul relațiilor, Patriarhia Română și Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada au identificat public ROEA ca fiind “o” (!) succesoare canonică a Episcopiei lui Policarp.

Cântând același vechi refren

Chiar recunoscând legitimitatea ROEA, purtătorii de cuvânt ai Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada au continuat să insiste pe aceleași vechi teme care au definit maniera revizionistă de interpretare a Istoriei Bisericii. Explicit sau implicit, aceste teme apar la suprafață chiar și în cea mai superficială discuții. Pe scurt, acest vechi refren sună astfel:

- 1 Părintele Glicherie Moraru și cei 7 indivizi care l-au acompaniat în înființarea noii eparhii patriarhale în 1950, au avut motivația credinței, supunerii și dorinței de a rămâne sub aripa “canonică” a Bisericii Mame, în timp ce Congresul Episcopiei din 1948, condus de Părintele John Trutza a acționat din motive pur politice, inflamate de sentimentele McCarthyiste ale anilor 1950.
- 2 Ridicarea la rang de Episcop a Părintelui Andrei Moldovan de către Patriarhia Română în 1950 și încercările de a-l impune Episcopiei din America au fost acțiuni legitime ale Bisericii Mame, prevenite cu succes numai prin manevre legale în tribunale în timpul erei McCarthy.
- 3 Episcopia creată de Moraru și ceilalți în 1950 e succesoarea canonică a celei înființate în 1929. În anii recenți, această temă a succumbat din motive pragmatice: acum se spune că Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada este “o” succesoare, împreună cu ROEA, a Episcopiei originare.
- 4 Biserica Mamă, liberă acum, își deschide brațele larg pentru fiica dizidentă. Da, au fost diferențe în trecut. Hai să nu le examinăm prea adânc sau deschis. Ce-a fost a fost. Tot ceea ce rămâne de făcut e ca fiica rătăcitoare (ROEA) să se întoarcă obedientă sub pulpana Patriarhiei și totul va fi iertat. Românii de pretutindeni vor fi uniți din nou, florile vor înflori și păsările vor cânta bucuroase pe crengile lor.

5 Piatra de poticnire a acestei reuniri e încăpățânarea ROEA. Acum câțiva ani, în timpul vizitei unui ierarh, membru al Sfântului Sinod al Patriarhiei Române în Protoieria noastră (Ohio - Western Pennsylvania), s-a luat prânzul la Restaurantul "Pier W" din Cleveland. Clerici din Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada au fost de asemenea invitați. Ieșind din restaurant, am auzit cum unul dintre acești clerici a spus ierarhului: "Noi suntem pregătiți pentru unire, nu știu de ce ei (ROEA) nu vor."

Distonanță

Cu numai câteva zile înainte de a primi faxul menționat mai sus, am primit o nouă carte, publicată vara trecută și scrisă de către Părintele Remus Grama. Scrisoarea este intitulată: **Policarp Morușca: Scrisori din captivitate** și este prima investigație reală a istoriei din spatele strădaniilor Episcopiei noastre de a practica credința adevărată fără amestecul puterilor străine.

Părintele Grama a descoperit corespondența și notele întâiului nostru ierarh, a vrednicului de pomenire Episcop Policarp Morușca, în timpul unei vizite de studiu în vara lui 2003. Studiind problema unității ortodoxe, i s-a îngăduit accesul în arhivele Patriarhiei Române. Aceste documente constituie baza cărții sale. Episcopul Policarp a fost ales de către Congresul Episcopiei și trimis de către Patriarhia Română în 1935. A stat în America ceva mai mult de trei ani, întorcându-se în România pentru a găsi sprijin Episcopiei din America. În 1939, odată cu izbucnirea celui de-al doilea Război Mondial, nu s-a mai putut întoarce în America.

Întotdeauna s-a deplâns pierderea Episcopului Policarp și s-a blamat guvernul comunist al României pentru dificultățile noastre din anii 1950. Cercetările Părintelui Grama ne prezintă o situație cu mult mai complicată decât se știa. Ierarhii Patriarhiei Române erau repede înlocuiți cu oameni noi care colaborau cu programul comunist, inclusiv programul pentru o "diasporă" americană. Episcopul Policarp a fost pus sub "domiciliu forțat", i s-a tăiat orice sursă de venit și a fost lăsat să trăiască în sărăcie. A fost forțat să semneze documente sub presiune. Corespondența sa a fost blocată și cenzurată. El și familia sa au fost ținuti sub supraveghere atentă ani de zile.

Întoarcerea lui Policarp în America a fost blocată într-o mare măsură și de către manevrele și intrigile grupului Moraru-Moldovan, care nu urmăreau dreptatea canonică sau dogmatică (*Moraru fusese călugăr apoi căsătorit de câteva ori!, nota editorului*), ci puterea politică și câștigul personal, ei denunțându-l pe Episcopul Policarp atât autorităților române cât și americane. De menționat că Episcopul Policarp a fost

acuzat de aceleași persoane că este "gardist" (fascist) sau "comunist", depinzând de nevoia momentului.

Policarp fiind sechestrat, calea era liberă pentru autoritățile române să încerce să preia controlul asupra Vetrei și să domine Episcopia Română. Membrii mai în vârstă ai Parohiei mele au fost fii duhovnicești ai lui Andrei Moldovan care a fost preot în Akron și își aduc aminte de acele zile. Nu putem povesti întreaga istorie aici, dar prin harul lui Dumnezeu, Parohia "întâmpinarea Domnului" din Akron, OH, împreună cu întreaga Episcopie a supraviețuit și a trecut peste toate încercările legale, politice și spirituale ale anilor 1950 și 1960.

Contribuția istorică deosebită a Părintelui Grama este că toate aceste informații sunt luate direct de la sursă. Ne sunt prezentate cuvintele actuale ale Securității despre Policarp și, dureros, ale, pe atunci, Episcopului Vicar Patriarhal Teoctist Botoșăneanul, actualul Patriarh al României. Părintele Grama a folosit arhivele românești pentru a documenta ceea ce noi am știut dintotdeauna: că separarea noastră de Biserica Mamă nu s-a făcut din pricini canonice sau dogmatice, ci datorită mașinațiunilor noilor autorități comuniste și a complicilor lor din cadrul Patriarhiei pentru a prelua controlul asupra Bisericii și comunităților române din America.

Punct, Contrapunct

Până nu demult (până în iunie 2004) temele prezentate mai sus erau cântate liber, frecvent, în lung și-n lat de către reprezentanții Patriarhiei. În lumina descoperirilor prezentate de cartea Părintelui Grama, sună fals. Haideți să ne întoarcem acum la aceste teme, de această dată prezentate adecvat:

- 1 Este clar că grupul celor opt persoane care au încorporat o nouă "episcopie" în 1950 au făcut aceasta în directă opoziție cu dorința comunității românilor-americani și a Congresului Episcopiei. Este clar de asemenea, că ei nu erau decât o simplă facțiune care urmărea interesul propriu.
- 2 Este clar că ridicarea la rang de Episcop a Părintelui Andrei Moldovan a fost stratagema prin care guvernul comunist din România și autoritățile bisericești au încercat să domine comunitățile românești din America de Nord și să ia controlul asupra proprietăților Episcopiei, inclusiv Vatra Românească. Este clar, că această încercare a eșuat, fiind, într-un cuvânt, ilegală.
- 3 Este clar că Episcopia înființată în 1950 de grupul Moraru-Moldovan, a fost o nouă Episcopie. Policarp a continuat să fie considerat Episcopul eparhiot al ROEA până la moartea sa. Policarp a îndrumat pe Moldovan să se supună votului Congresului Episcopiei, ceea ce Moldovan nu a putut face.

Cont. la pag. 20

Scrisoare Deschisă ...

Cont. de la pag. 19

Autoritățile române și facțiunea Moraru știau că, de fapt, ei creau o structură paralelă. Aceste fapte, împreună cu funcționarea continuă a ROEA în tot acest timp, arată că ROEA nu este “o succesoare” a Episcopiei lui Policarp, ci aceeași Episcopie pe care Policarp a slujit-o și pe care a recunoscut-o în scrierile sale.

4 În ciuda aserțiunii Prea Fericitului Patriarh Teoctist că mișcarea pentru unitate a început la Montreal și București, este clar că ROEA a fost prima care a căutat căi de normalizare cu Biserica Română și cu Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada ce ține de Patriarhia Română. Dialogul care continuă din 1992, a fost inițiat de către Arhiepiscopul Nathaniel. Arhiepiscopul Nathaniel a invitat pe Arhiepiscopii Victorin și Nicolae să slujească împreună în bisericile ROEA în numeroase ocazii. Problema nu este, totuși, una a simplei reîntoarceri la Biserica Mamă. ROEA trebuie să fie convinsă că întoarcerea la Biserica Mamă va fi un pas clar în ochii tuturor creștinilor ortodocși către unitate ortodoxă în America de Nord. Dincolo de acestea, este tot mai clar că ROEA a fost nedreptățită, și că însăși identitatea ei a fost uzurpată. Aceste nedreptăți sunt dincolo de ceea ce ar putea fi considerate problemele trecutului. A insista să le ignorăm ar însemna să le minimalizăm. Trecutul nu poate fi schimbat, dar trebuie să fie recunoscut deschis, înainte ca reconcilierea să înceapă.

5 Piatra de poticnire pentru dialogul viitor o reprezintă refuzul Patriarhiei Române și a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada ce ține de Patriarhie, de a recunoaște adevărul istoric. Nu pot să cred că Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada este “gata pentru unire” - gata pentru o unire revizionistă ce implică ștergerea trecutului. Mă îndoiesc că ROEA va dansa pe această melodie.

În cadrul uneia dintre primele sesiuni de dialog, reprezentanții Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada au spus: “Recunoaștem că nu veți părăsi pur și simplu OCA și supune Bucureștiului. Nu putem găsi o soluție creativă?” în cadrul întâlnirilor o serie de soluții au fost prezentate. Unele sunt realiste. Altele, mai puțin. Având interesul ca discuțiile Comisiei pentru Dialog să se desfășoare nestânjenite și creativ, fără frica interpretărilor publice greșite și fără neînțelegeri, ROEA a refuzat să discute aceste întâlniri ori să ia acțiuni publice. În contrast, Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada a publicat soluția sa creativă în Calendarul Credința pe anul 2002: ROEA ar trebui, pur și simplu, să părăsească

OCA și să se supună Bucureștiului. *Plus a change, plus a la meme chose.*

Cineva s-ar întreba unde-și cheltuiesc energia creativă oficialii Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada. În timp ce ROEA istoric, a evitat o atitudine combativă, Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada a dezvoltat instrumente proprii de creativitate și dialog. Atunci când ROEA și-a ales un Episcop Vicar în 2002, a fost criticată de către reprezentanții Arhiepiscopiei pentru că se îngrijea de propriile ei necesități interne. În sfera misionară, un patern nefericit a luat naștere: atunci când ROEA înființează o misiune într-un oraș, imediat și Arhiepiscopia înființează o misiune sau două în același oraș. În momente de generozitate, purtătorii de cuvânt ai Arhiepiscopiei au etichetat ROEA ca fiind “dizidentă”, “nesinceră” și “nedoritoare”, toate din cauză că Episcopia lui Policarp nu se grăbește să schimbe prezenta sa stare de autonomie cu o alta pe care istoria a arătat-o a fi fragilă cu adevărat și subiect al vânturilor forțelor politice dintr-o țară străină.

REZOLUȚIE

Un principiu central al credinței ortodoxe este că împăcarea și iertarea sunt întotdeauna posibile. Acesta este înțelesul Tainei Pocăinței. Aceasta însă implică câteva aspecte:

Recunoașterea: Păcatul trebuie recunoscut ca atare de persoana care caută să se pocăiască.

Pocăința: Cel ce caută împăcare trebuie să-și exprime părerea de rău și dorința de a se schimba

Hotărârea de a nu mai greși: Păcatul odată recunoscut și mărturisit deschis nu mai trebuie săvârșit. Aceasta este adevărata spovedanie înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii.

Împăcarea: Atunci când primele trei trepte au fost împlinite, suntem mișcați de harul lui Dumnezeu să iertăm și să ne împăcăm cu El și cu cei împotriva cărora am păcătuit.

Unirea: Treapta finală a procesului este reunirea. În chip tainic aceasta se întâmplă la potirul din care ne împărtășim unindu-ne în comuniune cu Dumnezeu.

Într-o vreme când Episcopia noastră este angajată în dialog cu Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada, aici, în America de Nord, cineva ar fi tentat să pună deoparte trecutul și să spună: “ce-a fost a fost.” Ca și păcatele însă, ce a fost poate fi curățit numai dacă este recunoscut deschis și admis. Din păcate, trecutul expus de cartea Părintelui Grama nu a fost încă recunoscut ori admis de către vreun reprezentant al Patriarhiei, guvernului României sau Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada.

Cont. la pag. 24

ESTE MAI MARE ȘI MAI FOLOSITOARE SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE DIN JOIA PATIMILOR DECÂT CEA DE LA ALTE SĂRBĂTORI?

Învierea Mântuitorului Hristos, pe care a re trăim și o comemorăm de fiecare dată în sărbătoarea Paștelui, înseamnă pentru noi, creștinii, așa cum arată și etimologia cuvântului (pesah = trecere), mutarea sau trecerea noastră "de la moarte la viață și de pe pământ la cer" pe care a săvârșit-o Fiul Lui Dumnezeu biruind moartea. Ea este "sărbătoarea sărbătorilor și praznicul praznicelor," ziua de bucurie și de lumină izvorâte din mormântul dătător de viață al Mântuitorului.

Pentru majoritatea creștinilor, sărbătoarea aceasta nu poate fi concepută decât ca un moment care trebuie să ne găsească curățiți de păcate și împăcați cu Dumnezeu și cu semenii pentru a-L putea primi de Mântuitorul Hristos în Sfânta Împărtășanie. Este ceea ce mare parte a credincioșilor Bisericii noastre fac în perioada Postului Marc, adică încearcă să-și aducă jertfa lor de înfrânare de la mâncăruri de dulce și băuturi și de la plăceri trupești și de a-și curăți sufletul de zgura păcatelor. Unii credincioși o fac în prima săptămână a Postului Mare, alții de mai multe ori în acest post, iar alții lasă în ultima săptămână împlinirea datoriei de a-și curăți sufletele de păcate, în baza Spovedaniei, și de a-L primi pe Mântuitorul prin Sfânta Împărtășanie. Dintre aceștia, unii doresc să se împărtășească în ziua de Paști, la Liturghia din noaptea Învierii, iar alții la Liturghia din Joia Patimilor. Aceștia din urmă țin să-și împlinească această grijă față de suflet și pentru a-i găsi Învierea împăcați, iertați de păcate și împărtășiți, dar și pentru faptul că socotesc că Sfânta Împărtășanie săvârșită în această zi este mai importantă, mai mare, mai folositoare decât altele și că ea "ține" mai mult. Există credința răspândită între credincioși, devenită la unii convingere, că această Sfântă Împărtășanie este valabilă, are durabilitate și efect pentru un an întreg. Este într-adevăr împărtășirea din ziua de Joia Mare mai importantă și mai folositoare decât celelalte sfinte împărtășiri din timpul anului bisericesc?

Dintre început trebuie să spunem că nu. De ce? Pentru că Trupul și Sângele Mântuitorului, pe care îl primim în Sfânta Împărtășanie, după ce pâinea și vinul aduse de credincioși și afierosite sau închinat ori destinate spre acest scop și sfințite de arhieru sau preotul slujitor prin puterea Duhul Sfânt invocat, sunt

mereu aceleași. "Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este Același" (Evrei 13, 8). Orice Sfântă Euharistie săvârșită indiferent în ce biserică, de oraș sau de țară, de oricare dintre slujitorii sfințiți, episcopi sau preoți, și în oricare din zilele anului bisericesc, când se săvârșește Sfânta Liturghie, ne oferă pe Același Hristos, întrupat, răstignit și înviat. Nu sărbătoarea din anul bisericesc, nu slujitorul bisericesc, nu locul, timpul și nici lăcașul de cult dau dimensiuni Sfintei Împărtășanii, ci Taina care se petrece sub ochii noștri și care ne spune că pâinea și vinul au devenit Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos.

Dacă unii dintre credincioșii noștri fac afirmața că această Sfântă Împărtășanie este mai mare și mai importantă, cu efecte mai mari și mai de durată, o fac din neștiință sau dintr-o dorință ca Sfânta Împărtășanie să aibă efecte tot mai însemnate asupra lor.

După cum se știe și este statornicit de regula de tipic, în această zi se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare combinată cu vecemia de a două zi. Este unul din cele 10 cazuri în care se săvârșește această Sfântă Liturghie în timpul unui an bisericesc. Dar aceasta nu-i dă mai mare importanță Sfintei Împărtășanii. Singura legătură pe care credem că o fac credincioșii noștri este acea referitoare la timpul sau ziua săvârșirii ei, bine știind că în ziua de joi, dinaintea Patimilor Sale, Mântuitorul a instituit în cazul unei mese pascale sau a unui paște iudaic, prăznuit cu anticipație, Sfânta Euharistie. Dar aceasta nu înseamnă că ziua de joi din Săptămâna Patimilor este mai mare decât celelalte, în care săvârșim Sfânta Euharistie, sau nu afectează cu nimic calitatea sau importanța Sfintei Împărtășanii.

Ziua aceasta este importantă pentru viața liturgică, nu atât pentru liturghia săvârșită, care este la fel ca și celelalte, ci mai ales pentru faptul că în această zi, la această Sfântă Liturghie, preotul pregătește sau scoate, în timpul proskomidiei, cel de al doilea Sfânt Agneț din care va face Sfânta Împărtășanie pentru cuminecarea celor bolnavi și a celor sănătoși, a copiilor și altor categorii de credincioși, în afara zilelor sau momentelor în care se săvârșește Sfânta Liturghie. Acest Sfânt Agneț se usucă în ziua de marți, în Săptămâna luminată,

Cont. la pag. 22

„Este Mai Mare Și ...

Cont. de la pag. 21

în timpul Utreniei și înainte de săvârșirea proscomidiei din ziua respectivă. Astfel pregătită, Sfânta Împărtășanie se păstrează în chivotul de pe sfântul altar, avându-se grijă să nu se întâmple vreun lucru nedorit cu ea. În cazul în care se întâmplă așa ceva sau dacă se termină Sfânta Împărtășanie, înainte de sosirea următoarei Săptămâni a Patimilor, se poate face un alt Agneț la orice Sfântă Liturghie pentru a avea permanent Sfânta Împărtășanie în chivotul bisericii.”

Cât privește valabilitatea sau durabilitatea în timp, ca și efectul Sfintei Împărtășanii din ziua de Joia Mare, acestea sunt absolut aceleași ca la orice altă Sfântă Liturghie. Sfânta Împărtășanie o primim așa cum spunem la administrarea ei, “spre iertarea păcatelor și spre viața de veci.” Ea are aceleași efecte atât în ziua de Joia Mare, cât și în restul anului. Nu există nici o logică sau nici un argument care să ne îndreptățească să credem că această Sfânta Împărtășanie este valabilă un an de zile, adică ne ține feriți de rele sau de boli și necazuri în toată această perioadă. O împărtășire este valabilă atâta vreme cât noi ne ferim de păcate și de întinare. Din moment ce am săvârșit păcate, avem nevoie de o nouă mărturisire și de o nouă împărtășire. Nu faptul că Sfânta Împărtășanie este pregătită și primită la o zi însemnată din anul bisericesc este important, ci starea noastră de curățenie sau de întinare în care ne aflăm după primirea Sfintelor Taine. De aceea, a ne socoti imuni la păcat timp de un an de zile, fără ca noi să facem ceva pentru păstrarea curățeniei fizice și sufletești, ci doar pentru faptul că am primit Sfânta Împărtășanie în această zi, este o gravă înșelare. Același lucru îl putem spune și despre Împărtășania din noaptea Sfintei Învieri, despre care unii credincioși au aceeași credință și convingere. Împărtășirea de Paști este importantă pentru că întâmpinăm sărbătoarea cu sufletul curățit de păcate și cu bucuria comuniunii cu Hristos, dar ea nu creează niște efecte speciale pentru simplul fapt că este administrată în ziua de Paști.

Iată de ce asemenea convingere sau credință neîntemeiată teologic sau liturgic nu trebuie încurajată. Adevărata învățatura este aceea că în fiecare Sfântă Liturghie se jertfește Același Hristos, că primirea Sfintei Împărtășanii trebuie făcută cu vrednicie și că Trupul și Sângele Domnului creează aceleași efecte asupra credinciosului, indiferent de timpul când se administrează. Valabilitatea în timp a Sfintei Împărtășanii este determinată de starea de curățenie sau păcătoșenie a celui care o primește. Cu această convingere trebuie să ne apropiem de Sfânta Împărtășanie, fără să așteptăm efecte spectaculoase

de la Taina în sine, care operează ținând cont și de vrednicia sau colaborarea primitului.

Dacă raportăm această temă la altele asemănătoare în privința atitudinii credincioșilor, putem spune că, așa cum sfeștania din luna mertie nu este mai importantă sau mai eficientă decât altele săvârșite în celelalte luni ale anului, la fel Sfânta Împărtășanie din Joia Mare nu este mai mare și cu efecte îndelungate decât Sfânta Împărtășanie săvârșită la celelalte Sfinte Liturghii din anul bisericesc.

Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula

Articol preluat din volumul “Tradiție și înnoire în slujirea liturgică.”, Volumul 2, Galați, 2001, pag. 299-303.

Cuvânt De Suflet

Cont. de la pag. 17

dobândire a adevăratei bucurii creștine, pe care avându-o să o dăruim și noi celorlalți, după cuvântul unui gânditor creștin, care spunea că nimic din ceea ce tu nu ai dat, nu va fi cu adevărat al tău.

+ IRINEU, Episcop Vicar.

EDUCAREA CREȘTINĂ A FAMILIEI

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron Sâmbata Sfântului Teodor

Sfântul Mucenic Tiron (trecut la Domnul în 304) era din cetatea Mialon din Amasia și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Pentru vitejia lui fusese pus cel mai mare peste 893 de soldați ce formau Legiunea Margariților (Puternicilor) din ceata militară Tiron. Sfântul Teodor Tiron era creștin din familie creștină, dar înainte să mărturisească public aceasta, faptă care ar fi adus chinuri multe, a vrut să se încerce dacă este destul de tare să reziste consecințelor și dacă Dumnezeu vrea aceasta. Ceata lui militară a fost trimisă într-un loc numit Evhaita. În apropiere era o pădure unde se afla un balaur (un șarpe enorm) care făcea multă pagubă și nimeni nu mai trecea pe acolo de frica lui. Deci, Sfântul Toader și-a făcut semnul crucii și s-a dus să se lupte cu balaurul. Căutând mult și negăsind balaurul, Sfântul Teodor, obosit, a descălecat și a adormit sub un copac. Dar o femeie numită Evsevia, proprietara locului, văzându-l și făcându-i-se milă de el, l-a trezit și i-a spus să plece din locul acela să nu l-omoare balaurul. Sfântul Teodor i-a mulțumit că l-a trezit și i-a spus să nu se teamă pentru că Iisus Hristos îi va izbăvi pe oameni de balaur. Apoi, auzindu-l pe balaur venind, și-a făcut semnul crucii, l-a lovit pe balaur cu sulita în cap și acesta, zvârcolindu-se rău, a murit în cele din urmă. Atunci Sfântul Teodor a înțeles că este vremea pentru el să mărturisească pentru Iisus Hristos.

Când mai marele său, Generalul Vringa a dus ostașii să jertfească zeilor, Sfântul Teodor nu s-a dus cu ei, rămânând în cortul lui. Întrebat de ce a făcut aceasta, el a recunoscut că este creștin. Deoarece într-o noapte a dat foc la capiștea zeilor, Sfântul Teodor a fost pus în închisoare cu ordinul să se închidă ușile și nimeni să nu intre la el cu mâncare, pentru a muri de foame. Noaptea, însă, i s-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos care l-a încurajat și i-a spus să nu mănânce și să nu bea nimic de la oameni. "Iar Sfântul Teodor a început a cânta și a se veseli și-i slujea o mulțime mare de îngeri. Iar străjerii, auzind acea dulce cântare de laudă, au alergat la ușile temniței și văzând ușile încuiate și pecetea întregă, au privit prin ferăstruie și au văzut mult popor cu haine albe, cântând împreună cu Sfântul Teodor" (Viețile Sfinților). Străjerii au spus aceasta ighemonului (chinuitului) care, uitându-se a văzut și el același lucru. El a dat poruncă și s-au deschis ușile, dar înăuntru era doar Sfântul Teodor legat în lanțuri. Ighemonul a poruncit să i se dea puțină pâine

și apă, dar el a refuzat să mănânce sau să bea.

Pentru că nu a vrut să renunțe la credința lui, Sfântul Teodor Tiron, după ce a fost chinuit a fost condamnat la ardere pe rug. "Și am văzut, zice scriitorul care a fost martor, cinstitul și sfântul său suflet ridicându-se spre cer, ca un fulger" (Viețile Sfinților). Evsevia, proprietara locului unde sfântul omorise șarpele, a cumpărat moaștele sfântului Teodor Tiron și le-a dus în Evhaita și multe minuni s-au făcut și multe vindecări.

Sfântul Teodor Tiron se sărbătorește pe 17 februarie, dar de asemenea în prima sâmbătă din Postul Mare se sărbătorește Sâmbăta Sfântului Teodor în amintirea minunii săvârșite în Constantinopol, la mulți ani după mucenicia Sfântului Teodor Tiron. Aceasta s-a petrecut pe vremea împăratului Iulian Apostatul, cel ce înainte de a deveni împărat se declara creștin, dar devenind împărat s-a lepădat de credință și i-a prigonit pe creștini. Acesta știind că în special în prima săptămână din Postul Paștelui se ține post, s-a gândit să-i spurce pe creștini. În ascuns a dat ordin ca "să nu se vândă în cetate decât mâncăruri împărătești, dar acestea să fie îmbibate cu sângele jertfelor." Atunci Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Teodor Tiron la Patriarhul Constantinopolului Evdoxie să-i dezvăluie planul împăratului Iulian Apostatul. Sfântul Teodor Tiron l-a sfătuit pe patriarh să le spună creștinilor să nu mănânce nimeni din bucatele împărătești și să nu bea din băuturile lui ci să mănânce colivă. Patriarhul l-a întrebat ce este aceea colivă și el a răspuns: "Coliva este făcută din grâu fiert și așa ne-am obișnuit noi a numi grâul fiert în Evhaita" Când patriarhul l-a întrebat cine este el, sfântul a răspuns: "Eu sunt mucenicul lui Hristos, Teodor, care am mărturisit în Evhaita..." Oamenii au mâncat doar grâu fiert, iar la sfârșitul săptămânii, împăratul văzând că bucatele lui s-au stricat rămânând nevândute, a pus bucate normale în târg. Creștinii l-au sărbătorit în Sâmbăta aceea pe Sfântul Teodor Tiron și de atunci creștinii din lumea întreagă sărbătoresc Sâmbăta Sfântului Teodor în prima sâmbătă a Postului Mare.

Întrebări pentru părinți:

- Ne dăm noi seama cât de important este postul pentru noi și copiii noștri? Înțeleg copiii noștri importanța postului și respectă postul, după puterile lor sau puțin le pasă și, în cel mai fericit caz îl consideră ca o dietă vegetariană (că e la modă!) sau

Cont. la pag. 24

Educarea ...

Cont. de la pag. 23

ca o altă dietă de slăbire? Și noi, dacă ținem post îl ținem din dragoste pentru Dumnezeu, ca un sacrificiu adus de noi sau îl ținem mai mult din motive medicale, să ne mai scadă un pic colesterolul și să mai pierdem un pic din greutate că așa a zis doctorul și, dacă tot ținem dietă zicem că-i post și ne băgăm un pic mai bine și cu Dumnezeu?

- Înțelegem noi că postul nu este doar o perioadă de înfrânare a trupului ci și de o perioadă de curățire a sufletului? Citim noi mai mult din cărțile religioase în timpul postului, încercăm să le vorbim mai mult despre religie copiilor noștri, mergem mai des la biserică, ne certăm mai puțin în familie, încercăm să fim mai iertători unul cu altul?

- Nu cumva am crezut că postul este numai pentru adulți sau "babe"? Sfântul Teodor Tiron, trimis de Dumnezeu a spus ca nimeni să nu mănânce din bucatele spurcate, și nimeni, nici adult, nici bătrân, nici copil nu a mâncat din ele, hrănindu-se o săptămână numai cu grâu fiert. În zilele noastre, când magazinele sunt pline cu mâncăruri de post cine ne oprește să postim? Tentația?

- Ținem noi post și îi ajutăm pe copiii noștri să țină post măcar în prima și ultima săptămână a Postului Mare? Ne îngrijim ca în casa noastră să existe mâncare de post (cartofii prăjiți le plac copiilor, paste, de asemenea, etc) și evităm să gătim mâncăruri tentante (sarmale, friptură, prăjituri care nu sunt de post) în perioada în care am hotărât să ținem post și în special miercurile și vinerile din Post și în Săptămâna Patimilor?

Fie ca Sfântul Teodor Tiron să ne ajute să trecem Postul Paștelui cu bine și să ne ajute în toate posturile de peste an! Amin.

Maica Preoteasă

Scrisoare Deschisă ...

Cont. de la pag. 19

Cadența

Cum se va termina totul? Va persista evaziunea și eludarea? Vom fi tratați cu altă misivă sofomorcească despre "iertare" și "apologie"? Vechile minciuni despre "pan-slavism" și "canonicitate" vor fi scuturate de parf pentru încă un editorial în stilul anilor 1970? Va tipări *Credința* o recapitularea a procedurilor de la Chambessy ca și cum nimeni nu ar fi auzit de ele? Va fi tăcere asurzitoare? Ori puterile Patriarhiei și Arhiepiscopiei vor auzi în final muzica și vor începe să construiască încredere demonstrând onestitate și

transparență asupra aspectelor bazice ale istoriei noastre?

Scrisoarea Prea Fericitului Patriarh Teoctist promite că Prea Fericirea Sa va discuta problema unității și a dialogului cu Înalț Prea Sfințitul Arhiepiscop Nicolae cu prilejul următoarei vizite în România a Arhiepiscopului. Din păcate, nu există o invitație pentru discuții similare și cu Arhiepiscopul Nathaniel.

Cum se va sfârși totul? Întrebarea merge trece dincolo de neînțelegeri și de atmosfera timpurilor trecute. Merge direct la adevăr și minciună, la drept și greșit. Descoperirile Părintelui Grama au îndreptat dialogul duet pe o nouă tonalitate.

Documentele istorice fără echivoc descoperite vorbesc de la sine: unitatea Episcopiei lui Policarp a fost sfâșiată de acțiunea Patriarhiei Române și poate fi restaurată prin inițiativa umilă și frățască a Patriarhiei. Prea Fericitul Patriarh Teoctist se află în poziția unică de a lua o asemenea inițiativă.

Un lucru este cert: același cântec vechi nu se mai poate cânta în continuare.

În Hristos,

Pr. Ian Pac-Urar

Fairlwan, Ohio, 17 februarie 2005

Nota Editorului: Tatăl Părintelui Ian Pac-Urar a fost diacon în cadrul Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din America și Canada din anul 1973 până la trecerea sa la Domnul în 1987. Părintele Ian Pac-Urar a fost ani la rând membru în Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America și Canada, fiind cel care a înființat organizația de tineret ortodox româno-american în cadrul Arhiepiscopiei în anul 1973 (ROYA).

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

*****AUTO**MIXED ADC 481

SAMPLE
ORTHODOX INSTITUTE LIBRARY
2311 HEARST AVE
BERKELEY CA 94709-1319

S145
P426